„Velitel všem! Velitel všem! Připravte své pulce! Start v 9 hodin 20 minut palubního času! Opakuji...!“

Rhodanův pevný hlas odrážející se od stěn chodeb mohutné lodi prolomil ticho, které na několik hodin naplnilo kulovitou loď STARDUST II.

Byl to ale klamný druh klidu, protože pod jeho povrchem vřela nervozita, možná i strach, ale určitě jistota, že se pouštějí do věcí, které lidský mozek nedokáže pochopit. Ještě nikdy to těm pěti stům mužů posádky STARDUSTU nebylo tak jasné jako během uplynulých dní a hodin, kdy byli zcela odkázáni na schopnosti jediného muže: Perryho Rhodana.

Mnoho z těch pěti set členů posádky ani nevědělo, oč vlastně jde. Proto vznikaly fámy všeho druhu. Někdo se jim smál, jinému zase vstávaly hrůzou vlasy na hlavě.

Rhodanův nový rozkaz znamenal nové vzrušení. Ale posádka byla vycvičena a vybrána tak, že raději hořela zvědavostí a už by se nejraději vrhla do akce, než aby déle čekala.

Pulci - tak se říkalo osmi člunům třídy GOOD HOPE, které STARDUST II vezla na palubě. Nikdo už si nevzpomínal, jak k tomuto veselému pojmenování došlo, ale zavedlo se a stalo se označením pro šedesátimetrové lodě.

✧ ▲ ✧

Hlášení o připravenosti přicházela rychle. Rhodan seděl v pilotním křesle ve velínu a naslouchal jim, aniž by hnul brvou. Budil dojem, že ho to snad ani nezajímá, ale když proběhlo osmé hlášení, naklonil se k mikrofonu a přikázal: „Leťte podle údajů v počítačích. V cílové oblasti držte lodě v patřičném odstupu a hlídejte prostor ohledně otřesů. U strukturálních zaměřovačů ať stále slouží někdo zkušený a ihned hlaste každý otřes prostoru! Start v dohodnutém čase. Konec!“

Rhodan rázně vypnul palubní spojení a opřel se v křesle, až zaskřípalo.

Kromě něj byl ve velínu už jen Reginald Bull - přítel z prvního pilotovaného letu na Měsíc, který ho od té doby doprovázel na každém kroku cesty do neznáma. Bull se pokusil o úsměv, ale podařil se mu jen škleb. Přílišná bujarost nebyla právě tím nejvýraznějším znakem poslední doby.

„Co čekáš?“ zeptal se Bull. „Cizí lodě?“

Rhodan na něj chvíli zamyšleně hleděl. Pak rozhodně zavrtěl hlavou a vstal. „Ne, žádné lodě,“ odpověděl.

Bull čekal. Čekal poměrně dlouho, jestli mu to Rhodan nevysvětlí sám od sebe. „Tak na co teda ksakru čekáš? Mám hádat, nebo mi to povíš sám?“

Rhodan zůstal vážný. „Čekám na otřes prostoru,“ odpověděl. „ Ale nevím kde, kdy a jak bude vyvolán. Ten, za kterým jdeme, dokáže s prostorem provést, co se mu zachce.“

Bull se zasmál, ale neznělo to vesele. „Ten!“ posmíval se. „Rád bych ho viděl! Místo hlavy má určitě energetickou spirálu a namísto rukou dva počítače!“

„Uvidíme ho,“ řekl klidně Rhodan. „A pak se přesvědčíme.“

Bull vyvalil oči: „Tak ty tomu vážně věříš?“

„Jistěže! Nejsem blázen, který by se vrhal do záhuby z pouhé zvědavosti!“

Bull něco zamumlal, ale Rhodan mu nerozuměl. Pak se zeptal: „A naši pulci budou držet stráž?“

„Přesně tak.“

Bull na chvíli zmlkl, ale pak se znovu rozjel: „Poslouchej, šéfe Je to šílená věc: ty jsi v minulosti - před deseti tisíci lety - ukořistil kovovou schránku, otevřels ji a pokusil ses vyluštit, co je tam napsaný. A potom jsi četl: Ten, kdo chce najít cestu, může ještě obrátit. Chce-li však odejít, nechť mu je jasno, že už mu nebude pomoženo. Brzy se prostor otřese..., tak nějak to bylo, a bůhvíco ještě tam psali.

Pár dní ses někam zašil, žhavíš počítač a nakonec vyšleš do vesmíru všechny naše pulce. Přitom si přece vůbec nemůžeme bejt jistý, jestli počítač tu zprávu správně přeložil! Co když se pouštíme do něčeho, s čím si nebudeme vědět rady?“

Rhodan mu pozorně naslouchal. Bull to myslel vážně a také čekal vážnou odpověď.

„Ne, Bully,“ řekl tiše a naléhavě Rhodan. „Já jsem přesvědčen, že to dokážeme.“

Bullyho tvář se proměnila. Tvář měl staženou a hlava s nazrzlým ježkem bojovně klesla. „Tak pojď a řekni to ostatním!“ vrčel.

„Jakým ostatním?“

„Kdo jinej by se ti na týhle lodi odvážil oponovat? Jen ti dva Arkonidani, ne?“

✧ ▲ ✧

Pro kapitána Chaneye byl úkol jasný. Doletěl k danému cíli: poblíž oběžné dráhy patnácté planety soustavy slunce Vega, a čekal. Nejdřív si myslel, že se už během několika hodin musí něco stát, ale kromě toho, že se od nich patnáctá planeta pozvolna vzdalovala, se nedělo nic.

Chaney se tedy uložil ke spánku, ale ani to se mu nedařilo. Znovu vstal, posadil se do svého křesla a zahleděl se na přístrojové desky.

Kapitán Chaney neměl ještě moc příležitostí velet takovéhle lodi. Sice ji dokonale znal, ale jeho znalosti pocházely spíš z intenzivního hypnoškolení než z praxe.

Zatím podnikl jen několik krátkých letů poblíž Země a její sluneční soustavy, a i to pro něj tehdy bylo velkým psychickým zatížením, protože dosud létal jen na Zemi jako pilot nadzvukových stíhaček a dlouho věřil, že se ani nedožije časů, kdy lidé budou létat aspoň na Mars nebo na Venuši.

Přicházely chvíle, kdy měl dojem, že se mu to všechno jen zdá.

Existovaly minuty, kdy si pokoušel namluvit, že není pravda, co právě prožívá. Pak zazněl varovný signál nebo se ozval nějaký zaměřovač a probudil ho ze snění - naráz opět věřil skutečnosti.

„Zaměřovače pro velitele!“ vyštěkl ostrý hlas. „Neznámý objekt na pravoboku!“

Chaney vyskočil a nastavil optiku lodi. V jejím středu se blížil žhavý bod. Svou barvu pravidelně měnil.

„Co to je?“ zeptal se drsně Chaney.

„Nevíme, pane!“

„Rychlost?“

„Třiadvacet kilometrů za vteřinu, pane. Blíží se to k nám.“

„Nejmenší odstup?“

„Tři tisíce kilometrů, pane, asi za čtyřicet minut!“

Chaney čekal. Tři tisíce kilometrů znamenalo ve vesmíru minimální vzdálenost. Z té už by bylo možné poznat, o jaký objekt se jedná.

Ale čtyřicet minut bylo dlouho. Chaney upřeně hleděl na obrazovky, až ho z toho rozbolely oči.

Znovu se ozval zaměřovač: „Falešný poplach, pane. Je to vrak lodi z dob topsiderské invaze. Ferronská loď, pane.“

Chaney měl pocit, jako by ho někdo oklamal. „V pořádku,“ řekl unaveně. Pak vstal. „Poručíku Forge, převezměte mé stanoviště!

Jdu spát. Myslím, že to ještě nějakou chvíli potrvá, než objevíme něco vskutku zajímavého.“

✧ ➹ ✧

Rhodan zvedl ruku a gestem si zjednal ticho:

„Začněme tedy znovu!“ pravil hořce a rozdělil svou zlost stejným dílem mezi Cresta a Thoru. „Přiletěli jste sem na výzkumném křižníku, patrně posledním, který byli Arkonidané vůbec schopni vyslat, abyste v tomto vesmírném sektoru hledali tajuplný svět, který údajně objevil tajemství zachování buněk, a tím pádem i věčného života.

Vaše expedice nejdřív neměla úspěch, ale posléze jste se sice pomaleji, ale jistě začali spolu s námi blížit k vytčenému cíli.

V podzemní kobce Rudého paláce ve Thortě jsme našli první stopy. Pak jsme prošli řadou úskalí, když jsme je sledovali. Krok za krokem se přibližujeme k cíli, a vy to najednou chcete vzdát! Proč?!“

Poslední slovo zaznělo jako prásknutí bičem. Bully, jenž seděl opodál, téměř nadskočil. Nevzpomínal si, že by Rhodana někdy zažil tak rozzlobeného jako nyní.

Crest neodpovídal. Hlavu držel skloněnou a zíral k podlaze. Thora upřeně hleděla na Rhodana. Z jejích červených očí sršelo nepřátelství.

„Já vám povím, proč,“ odpověděl si po chvíli Rhodan sám. „Protože máte strach!“

Crest zvedl bělovlasou hlavu: „A i kdyby? Považujete snad za zbabělost, když v takové situaci máme strach?“

„Ano,“ odpověděl Rhodan, „a taky vám povím, proč: Vy jste si mysleli, že tajemství věčného života bude někde v Galaxii na dosah ruky. Někdo vám namluvil, že civilizace, která je vyřešila, je ráda prozradí. Ale ukázalo se, že tomu tak není. Ti, kdo vyřešili problém zachování buněk, si své vědomosti chrání. Kdo kromě nich si je chce osvojit, musí se s nimi potýkat - podle jejich pravidel.

Jenže Arkonidané byli zvyklí, že vaší galaktické říši spadne všechno do klína, takže se ani nedivím, že toho chcete nechat. Dobrá, máte na vybranou: Můžete se rozhodnout, zda na nás počkáte někde v bezpečí, dokud se nevrátíme, anebo zda se budete akce dál účastnit spolu s námi.“

Thora vyskočila z křesla. Reginald Bull zadržoval dech. Znal Thořinu impulzivnost a jednu chvíli to vypadalo, jako by chtěla Rhodanovi skočit po krku. Pak ale strnula a svěsila ramena.

„Barbare!“

Rhodan se jejímu zlostnému výkřiku musel zasmát. „Jestliže je barbarstvím chovat se podle potřeby a jestliže je kultivované chovat se zbaběle, pak budu raději barbarem.“

Crest také vstal. „Dejte nám pár hodin na rozmyšlenou,“ řekl vážně. „Ta věc stojí za to, abychom si s ní chvíli lámali hlavu. Zvážím vaše argumenty, Rhodane.“

„Pár hodin času budete mít,“ odpověděl Rhodan. „Ale jen do té doby, než se ozvou naše průzkumné lodě.“

Crest přikývl a pak opustil velín. Thora ještě váhala.

„Vy už jste se rozhodla?“ zeptal se posměvačně Rhodan.

Thora se prudce otočila a vyběhla ven z velínu.

✧ ➹ ✧

Kapitán Channey se probudil díky zvuku, jaký nikdy předtím neslyšel. Za pomoci dvou tablet se mu podařilo usnout, a teď vůbec netušil, jak dlouho spal.

Vstal a chytil se za rozbolavělou hlavu. Pak ji strčil pod kohoutek a pustil si na ni studenou vodu. Zatímco mu bublavě stékala kolem uší, ozval se palubní rozhlas: „Velitel všem! Velitel všem! Loď se nachází ve stavu nejvyšší bojové pohotovosti!“

Chaney zaprskal, otřel si vodu z tváře a vyřítil se ven z kajuty.

Ve velínu stál seržant Forge a pořád ještě držel mikrofon před ústy.

„Co se děje?“ vykřikl Chaney. „Proč mě nikdo neprobudil?“

Forge prokázal profesionální schopnosti. Nejdřív dokončil vysílání, pak odložil mikrofon a až nakonec se postavil do pozoru: „Silné otřesy prostoru v bezprostřední blízkosti, pane. Podle mého názoru musela z hyperprostoru transitovat celá flotila cizích lodí, pane.“

„Zaměřili jste je?“

„Ne, pane, zatím ještě ne.“

Chaney si uvědomil, že ho ze spaní probral nějaký divný zvuk. Teď už ho nebylo slyšet. „Co to bylo předtím za zvuk?“ zjišťoval.

Forge pokrčil rameny a udělal bezradný obličej. „Já nevím, pane. Loď se očividně dostala do nějakých vibrací.“

„Loď se dostala do vibrací!“ vykřikl Chaney. „Copak jste ji neobklopili energetickým ochranným štítem?“

„To ano, pane!“

„Tak jak je to možné, u všech čertů...“

Pak ho to málem strhlo k zemi. Velín se zachvěl. Materiál, ze kterého byly postaveny stěny, skřípal a vrzal. Z ovládacího panelu vyšlehl blesk a pak se odtud silně začoudilo.

Chaney poznal zvuk, který ho probudil.

Potácivě došel ke svému křeslu a spojil se se zaměřovači: „Co se děje?!“ křikl.

„Silné otřesy prostoru v blízkosti, pane!“ zachrčel hlas z reproduktoru.

„Zjistěte přesně, kde k nim došlo, a oznamte jednoznačné souřadnice!“

Ztratilo se to stejně rychle, jako přišlo. Loď se uklidnila. Dunění ustalo a Chaney opět stál na pevných nohou. Přešel ke křeslu kopilota a zahleděl se na přístroje. Exploze roztrhla jeden z měřičů a zanechala v plastikové desce díru velkou jako pěst.

„Co to bylo za přístroj?“ zeptal se Chaney a ukázal na desku.

Forge přistoupil blíž. „Obrazovka malého strukturového zaměřovače, pane.“

Chaney v sobě potlačil narůstající paniku. Co to muselo být za sílu, když propálila zaměřovač!

Obrátil se a přikázal spojovému důstojníkovi, aby připravil hyperspojení na Ferrol. Než však mohl promluvit, opět se ozvali zaměřovači: „Máme souřadnice, pane.“

„Díky. Můžete v té oblasti něco vidět?“

„Ano, pane. Čtrnáctou planetu Vegy!“

Chaney měl najednou pocit, že jeho hypervysílání nabývá na naléhavosti. Vyjel na spojového důstojníka, ať si laskavě pospíší.

✧ ➹ ✧

„Rádi bychom si s vámi promluvili,“ řekl poněkud váhavě Crest a zastavil se ve vchodu, aby se automaticky neuzavřel.

Rhodan přitakal. „Pojďte dál!“

Jeho zloba byla tatam. Soucítil s Crestem a jeho krajany. Deset tisíc let naprostého pohodlí způsobilo, že Arkonidané zapomněli, jak překročit svůj vlastní stín. Pouštět se do věci, u které není jasné, jestli se podaří, jim muselo zákonitě připadat bláznivé.

Za Crestem vstoupila do velínu i Thora.

Rhodan seděl za ovládacím panelem a prohlížel si kovovou schránku, kterou přinesl z minulosti. Vyndali z ní zprávu, ale ta nepřinesla žádné nové konkrétní údaje kromě toho, že mají čekat na otřesy prostoru. Možná že i schránka sama ukrývala nějaké tajemství...

Rhodan se i s křeslem otočil a pozorně se zahleděl na Arkonidany. Crest se nerozhodně zastavil.

„Posaďte se přece!“ pobaveně je vyzval Rhodan. „Je to stejně tak vaše loď, jako moje. Chovejte se tu jako doma!“

Crest si sedl. Chvíli mlčel. Vypadalo to, že se přemáhá. Pak ale zvedl hlavu a začal: „Tu věc jsme si promysleli.“

Dál se nedostal. V tu chvíli se téměř zároveň odehrálo několik důležitých věcí, které pro následující hodiny dělaly bezvýznamným vše, co chtěl říci.

Kulatá místnost se naplnila ohlušujícím duněním a Rhodan měl pocit, že do něj zezadu někdo strčil. Vyskočil z křesla a už měl tasený paprskomet, když vtom se zarazil a zahleděl se na desku ovládacího panelu.

Kovová schránka, podobající se kousku uříznuté trubky, začínala žhnout. Vyzařovala modrobílé světlo, spojené s nulovou emisí tepla, jak se zdálo, protože deska pod ní neutrpěla žádnou škodu.

Světlo však bylo natolik intenzivní, že Rhodan zvedl ruce, aby si zastínil oči, a díval se jen mezi prsty. Překvapeně zjišťoval, že trubka zřejmě vyzařovala svou vlastní hmotu. Rapidně se zmenšovala, a když zmizel poslední kousek kovu, zhaslo i světlo.

Rhodan svěsil ruce. „Bully!“

„Jo, šéfe?“

„Tanaku! Rychle ho sem zavolej! Ať okamžitě přijde!“

Bull reagoval rychle a cílevědomě. Pokud na něj zářící trubka nějak zapůsobila, nedával to na sobě znát. Mluvil do palubního rozhlasu a vtom se ozvala hypervysílačka. Rhodan se dvěma skoky octl u ní a nastavil ji na příjem. „Mluvte!“

„Pulec pro velitele! U aparátu kapitán Chaney. Silné otřesy prostoru v oblasti čtrnácté planety Vegy, pane. Přicházejí nárazově. Jsou tak silné, že mám potíže se stabilitou lodi.“

„Nějaká jiná pozorování?“

„Ne, pane, nemůžeme objevit nic, čím ty otřesy vznikají.“

„V pořádku. Děkuji za informace. Konec!“

Obrátil se: „Tanaka! Kde je?“

„Přijde hned.“

Rhodanův zrak sklouzl k Thoře a Crestovi. Oba byli ve svých křeslech přibiti strachem. Crest se díval na ovládací panel a Thora si schovávala tvář do dlaní.

Vchod se otevřel a vstoupil Tanaka Seiko, jeden z Rhodanových mutantů. Jeho mozek dokázal přijímat elektromagnetické záření a přečíst jeho smysl, pokud bylo modulováno například jako rádiové záření. Navíc se v poslední době přišlo na to, že dokázal stejným způsobem dešifrovat nejenom elektromagnetické, nýbrž i nadřazené procesy.

Tanaka se potácel. Vypadalo to, že dorazil z posledních sil. Tvář měl pobledlou.

„Rozuměls, Tanako?“ zeptal se Rhodan.

Japonec přikývl. Rhodan ukázal na křeslo: „Sedni si! A vyprávěj!“

„Někdo říkal...,“ vykoktal Tanaka, „že teď máte přijít. Pak byla řeč o nějakém varování. Ano, rozuměl jsem: Nezapomeň na varování! Musíš hledat tam, kde se dějí otřesy prostoru.“

Udělal pauzu, zhluboka si oddechl, nadechl se, aby nabral novou sílu, a pak pokračoval: „Dále bylo řečeno: Ale nepřicházej bez vyššího vědomí! Nikdo ti nepomůže, jenom hora bude pulzovat pro tebe!“

Rhodan přikývl a pak si znovu pustil záznam, který během Tanakovy výpovědi pořídil. Znovu si poslechl, co Japonec říkal, a pak vstal. Tohle byla ta parapsychologická zpráva, obsažená v záření mizejícího pouzdra... Musíme si dát pozor, říkal si Rhodan v duchu, nebo nám z toho někomu přeskočí. Jsou to až příliš neuvěřitelné věci.

Podíval se na Tanaku a pak na Bullyho, který držel sluchátko interkomu. Nejistě mu ho podával. Rhodan přikývl a popadl ho: „Velitel všem! Loď startuje za třicet minut. Pět minut před startem ať jsou všichni na svých místech! Očekávám běžná hlášení při countdownu! Vyhlašuji poplašný stupeň číslo jedna!“

Třicet minut uteklo jako voda. Crest se chystal zahájit nový rozhovor, ale Rhodan ho požádal o trpělivost. Věnoval se naprogramování letu. Když pak vyslechl hlášení o připravenosti, posledním, kdo se mu hlásil, byl major Deringhouse.

„Smím se zeptat, co se děje?“

„Čtrnáctka,“ odvětil suše Rhodan. „Podíváme se na ni.“

„Čtrnáctka?“ zalapal po dechu major. „Ta příšera?“

Rhodan přikývl. „Ano, ta příšera.“

Pár minut nato se Stardust II odlepila od země a zmizela v kosmickém prostoru.

Pak teprve si Rhodan vzpomněl na Arkonidany: „Neměl jste náhodou něco na srdci?“ zeptal se Cresta a mimozemšťan se musel zasmát.

„Ale ano, Rhodane, měl, měl... Chtěli jsme vám sdělit, že do toho půjdeme s vámi.“

„Správně!“ vyhrkl překvapeně Rhodan. „Pokud si dobře vzpomínám, původně se vám do toho nějak moc nechtělo!“

✧ ➹ ✧

Čtrnáctá planeta Vegy byl obr z amoniaku a metanu, a podobal se Jupiteru. To v jeho blízkosti vylovil Rhodan tenkrát při topsiderské invazi z vesmíru v troskách ferronské lodi muže jménem Chaktor.

Planeta byla monstrem ve všech ohledech: jenom gravitace na jejím povrchu činila neuvěřitelných 916 g, nemluvě o nedýchatelnosti atmosféry, věčných bouřích a dalších nepříjemnostech...

Rhodan vydal osmi pulcům rozkaz vrátit se na Ferrol a vyčkávat. Své nejvyšší důstojníky a oba Arkonidany pozval na poradu do velínu.

✧ ➹ ✧

Kdo by si myslel, že Rhodan připustí nějakou diskusi, ošklivě by se zmýlil. Stál tam pevně jako skála a sděloval svá rozhodnutí.

„Tenhle podnik je velmi riskantní," oznamoval, „v tomto ohledu nepodléhejme žádným iluzím. Hrozí nám nebezpečí ztráty lodě.

Na druhé straně bychom však měli stále mít na zřeteli, co se v této věci zatím všechno stalo. Máme co do činění s bytostí, která chce své tajemství předat jenom někomu, kdo je toho hoden. Pravděpodobnost, že se nám stane něco vážného, považuji za vyloučenou. Nemělo by smysl posílat kandidáta odvahy do zkoušky, ve které by zahynul.

Avšak stejně si musíme dávat pozor. Neznámý sděluje, že se musíme spoléhat na vlastní síly. Já nepochybuji o tom, že naše společné síly obstojí proti komukoliv na této planetě."

Udělal pauzu a čekal na námitky. Žádné nebyly.

„Musíme projednat pár technických věcí," pokračoval. „Potřebujeme vozidla, pomocí kterých se budeme pohybovat po povrchu planety. Musí se jednat o speciální, tlakuvzdorné stroje. Na jejich přípravu máme několik hodin. Pak půjde do tuhého. Díky."

Všichni odešli.

Zůstali jen Thora a Crest. A také Bull, jehož místo bylo stejně ve velínu.

„Zvážil jste, co děláte?" zeptal se Crest.

„Ten nikdy nic nezvažuje!" vyjela na něj Thora. „Do všeho skočí po hlavě, a většinou mu přeje štěstí!"

„Já zvažuji všechno...," odpověděl Rhodan. „A jen tak mimochodem, právě před hodinou jste mě ujistili, že půjdete s námi. Má to snad znamenat, že jste si to znovu rozmysleli?"

„Ne, vy paličáku!" zavrčel Crest a šel.

✧ ➹ ✧

„Měli bychom ji nazvat Gol," řekl zamyšleně Bully.

„Koho?"

„Tu planetu," ukázal Bully na obrazovku. „Gol je jakási odporná zrůda ze starejch bájí, ne?"

„Asi ano," odpověděl Rhodan.

Loď se blížila ke Golu z denní strany. Rhodan se pokoušel představit si bytosti, které by tady mohly žít. Nedařilo se mu to. „Patnáct miliónů," ozval se neosobní hlas počítače, oznamující vzdálenost od povrchu Golu v kilometrech.

„Rychlost větru čtyři sta metrů za vteřinu."

Bully se zasmál, ale neznělo to příliš vesele.

„Rychlost větru větší než rychlost zvuku," zamumlal. „Co je to za sílu větru?"

„Dvacet," odpověděl Rhodan. „Ale rychlost zvuku záleží na složení hmoty, ve které se pohybuje. Tady asi bude zapotřebí větší rychlosti než ve vzduchu."

Bully chtěl něco namítnout, ale vtom se ozval bzučák a rozblikala se červená signálka strukturálního zaměřovače. Na obrazovce se objevila změť čar, ze kterých nebyl nikdo moudrý.

„Dvanáct miliónů," hlásil počítač.

Strukturový zaměřovač táhl zelené čáry přes nesmyslný vzor. Trvalo to šestnáct vteřin a pak to zhaslo.

Ale jedna věc se změnila: Střed vzoru poukazoval, že se STARDUST nachází přímo nad vysílačkou, která - o tom nebylo žádných pochyb - stála na povrchu planety.

Rhodan porovnával záznamy. Podle nich docházel k jednoznačnému závěru, že strukturální otřesy nebyly náhodnou statistickou událostí.

Znovu se přihlásil muž od zaměřovačů: „Pod námi je nepřehledná oblast, pane. Vypadá to na nějaké hory. Výškový rozdíl až do dvaceti tisíc metrů. Pro přistání se to tam absolutně nehodí."

„Najdete vhodnější místo?"

„Ano, pane. Asi dvě stě kilometrů odtud. Plocha hladká jako zrcadlo, jestli mě přístroje neklamou."

„Naveďte nás tam! Ale zůstaňte pokud možno co nejtěsněji na našem dosavadním kurzu."

Vysílání!

Někdo musel sedět poblíž hory, o které muž od zaměřovače před chvílí tvrdil, že její vrcholek leží dvacet kilometrů nad úrovní normálu. Někdo tam byl a vysílal signály, odpovídající záznamu při otřesu prostoru.

Rhodan začínal chápat, proč Thora s Crestem hodlali ustoupit od svého původního plánu. Tady totiž měli co do činění s někým, kdo zdaleka překračoval i úroveň Arkonidanů.

„Výška šest set tisíc!"

„Vnější teplota pětaosmdesát absolutních stupňů."

„Začíná den, pane, aspoň podle našich propočtů..."

Zatímco poslouchal další a další hlášení, klidně se díval na obrazovku optického zaměřovače. Neviděl nic. Jen tmu, černočernou tmu.

✧ ➹ ✧

Bull zíral na automatický kalendář. „7. prosinec, 18 hodin, 20 minut," řekl s trochou sentimentality v hlase. „Touhle dobou jsem bejval..."

„Čtyři sta tisíc metrů!“

„Touhle dobou jsem...“

„Rychlost větru šest set padesát metrů za vteřinu, pane.“

„...touhle dobou...“

„Zaměřovače pro velitele: Ta plocha pod námi už není tak hladká jako před chvílí. Nevím, jak to je možné.“

„Zaznamenáváte nějaký pohyb?“ zeptal se Rhodan.

„Ano, pane. Vypadá to, jako by se z té louky najednou stalo moře.“

„Máte pravdu. Na povrchu planety je teplota, při které taje metan. Stačí jen mírné zvýšení teploty a zmrzlý metan přechází do tekuté podoby. Proveďte průzkum struktury! Chci vědět, do jaké hloubky roztál.“

„Rozkaz, pane.“

A ani ne o minutu později: „Deset metrů pod hladinou je pevná struktura!“

„V pořádku. Udržujte stejný kurz!“

Bull si melancholicky povzdechl a už neřekl, co dělával touto dobou na Zemi. Obrátil svou pozornost k přístrojům. Kontrolka ochranného štítu začala blikat. Bull reagoval dřív, než si toho Rhodan všiml: „Druhý pilot pro generátor štítu. Co se děje se štítem? Proč nejdete na nejvyšší výkon?“

„Nejvyšší výkon nastaven, pane!“ stěžoval si inženýr z centrály.

„Kontrolujte! Hodnoty štítu kolísají!“

Rhodan reagoval svým způsobem: Snížil výkon pohonných agregátů a STARDUST tím pádem klesala rychleji než předtím. Než by se s ochranným štítem něco stalo, chtěl mít pod sebou pevnou zemi.

Pevnou zemi!

✧ ➹ ✧

„Pozor! Loď přistává!“

Rhodan strnule seděl před velkým ovládacím panelem. Přistávací manévr převzal autopilot. Metan roztál do hloubky deseti metrů, a pod touto vrstvou začínala zrádná půda. Teprve v hloubce dvaceti metrů našly hydraulické výsuvné nohy pevnou oporu a pak konečně začal výkon generátorů klesat. Jejich charakteristické bzučení utichlo. Zapojeny zůstaly jenom agregáty, které zásobovaly absorbér gravitace.

Perry Rhodan raději nechal zesílit posádku ve strojovně, protože nechtěl nic riskovat. Pořád měl na mysli podivné kolísání energetického ochranného štítu po průniku do atmosféry planety.

Inženýr ho ujistil, že nikdo nic neupravoval, ale na druhou stranu neměl pro tento neobvyklý jev žádné vysvětlení.

„Vypadá to, jako by někdo zvenčí odčerpával energii z našich štítů!“ poznamenal zamyšleně Bully.

Znělo to poněkud absurdně, ale posádka STARDUSTU už dávno nepovažovala za absurdní něco, co bylo pouze neobvyklé.

✧ ➹ ✧

„Prosím, abyste se podíval na záznamy strukturového zaměřovače,“ řekl vážně Rhodan. „Vypadá to, jako by v té změti signálů byla zašifrována nějaká zpráva. Tanaka Seiko si s tím nic nepočal.“

Crest přikývl. „Máte nějaký záchytný bod?“

Rhodan zavrtěl hlavou. Teprve později si uvědomil, že to vlastně bylo poprvé, kdy po něm Crest chtěl radu v technické záležitosti.

„Ne, vůbec nic. Ledaže bychom za východisko považovali naši znalost mentality Neznámého. Co myslíte?“

„Nu dobrá, ale moc toho není.“

Crest zaraženě zíral na grafický záznam, zapsaný na plastikovou fólii. „Co máte za lubem?“ zeptal se nakonec.

Rhodan se usmál. „Technici dali dohromady zkušební vůz. Dá se ovládat na dálku. Chci, aby se venku trochu projel, a pokud bude umět všechno, co by měl umět, vyrazím s ním na okružní jízdu.“

„Tam venku?“ ukázal Crest palcem přes rameno.

„Tam venku,“ přitakal Rhodan.

Crest zavrtěl hlavou. „Někdy mě z těch vašich nápadů docela zamrazí. Copak vy vážně nemáte žádný strach?“

„Aby ne! A jaký!“ zakřenil se Rhodan.

✧ ➹ ✧

„Všechno v pořádku, pane. Vozidlo bylo venku tři hodiny a za tu dobu ujelo asi padesát kilometrů. Žádná porucha. Ochranný štít funguje bezvadně, dálkové ovládání také. Kdybyste například ztratil vědomí, dostaneme vás domů.“

„Díky,“ usmál se Rhodan.

Vozidlo, které technici sestavili, připomínalo starodávný bagr. Jeho stavitelé měli díky vysoké gravitaci planety svázané ruce, a nemohli proto například postavit kluzák nebo něco pohodlnějšího. Když Rhodan spatřil jejich výtvor,

nejraději by jej znovu poslal na další samostatnou zkušební cestu, ale neměl čas. Neznámý zatím vždycky nabízel své hádanky v určitém omezeném termínu a nikdo nevěděl, jakou lhůtu stanovil pro hádanku na Golu.

Bull naléhal, že pojede spolu s Rhodanem, ale jeho druh odmítl: „Nezapomínej, že kromě mě jsi jediný, komu bylo zprostředkováno kompletní arkonidské vědomí. Lidstvo si nemůže dovolit ztratit nás oba najednou."

Namísto Bullyho jel s Perrym major Deringhouse a Japonec Tanaka Seiko.

Vyjeli z nejspodnějšího výstupu lodi. Rhodan osobně řídil. Optickou orientaci umožňovaly infrakamery, které do vzdálenosti zhruba jednoho kilometru zprostředkovávaly dokonale ostrý obraz.

Major Deringhouse obsluhoval všeobecné mikrovlnné zaměřovače, zatímco Tanaka Seiko prozatím fungoval jako spojař.

Rhodan na obrazovce pozoroval, jak se za nimi zavírá vstup do lodi. Zapnul reflektory a zjistil, že se vozidlo pohybuje jako ponorka. Nejvyšší bod elipsy energetického ochranného štítu, který vozidlo obklopoval, měl nad sebou ještě osm metrů tekutého metanu.

Rhodan si pokoušel představit, co by se stalo, kdyby teplota náhle klesla a okolní metan zmrzl.

Ale obtížné řízení ho zbavilo všech zbytečných úvah. Půda pod pásy vozidla připomínala bláto, takže postupovali kupředu pouze za předpokladu, že se pásy pohybovaly na nejvyšší výkon. Tímto způsobem docílili rychlosti alespoň třiceti kilometrů v hodině.

Rhodan si to namířil ve směru, který byl podle magnetických měření z paluby STARDUSTU definován jako jih. Tam se zvedal horský masív, kde musela být umístěna vysílačka, která vyslala ten nesrozumitelný chaos signálů.

Teprve asi po čtvrthodině se začali přibližovat ke břehu. Tanaka odeslal první zprávy na palubu křižníku.

O pár minut později se vozidlo vynořilo z metanového jezera. Generátory zavyly.

Rhodan zastavil a posvítil na okolí.

„Podívejte!" zvolal a zastavil reflektor na vysoké skalní špici, osaměle vyčnívající z rovné plošiny. Nestála ani dvě stě metrů od nich. Na úpatí měla asi pět metrů v průměru, pak se zvolna zužovala a ve výšce téměř jednoho kilometru končila ostrým hrotem.

„Co to je?" divil se Deringhouse. „Hýbe se to, že?"

Nikdo neodpovídal.

Jehla se opravdu hýbala. Jako by se scvrkávala. Byla stále menší a menší. Rhodan se podíval na hodinky.

Asi po šesti minutách zmizela. Tam, kde ještě před chvílí stála, pompézní a neobyčejná, se rozprostírala jen lesklá rovina, která se táhla až k úpatí pohoří do vzdálenosti dvaceti kilometrů.

Rhodan rozjel vozidlo.

„Co to bylo?" zaúpěl Deringhouse.

Rhodan se na něj usmál. „Ledový rampouch," odpověděl.

Deringhouse na něj nechápavě zíral.

„Zmrzlý metan," vysvětloval Rhodan. „Vypadá jako kus skály. Ale když teplota stoupne přes stupeň tání metanu, zvolna mizí."

O půl hodiny později se octli pod svahy pohoří. Cestou narazili na další podobné skalní útvary, které jim náhle mizely před očima. Příroda tu byla v pohybu. Podle Rhodanova názoru tu neexistovalo nic, co by nebylo ze zmrzlého metanu či čpavku. Jelikož se tvářnost krajiny tak rychle měnila, hrozily potíže s orientací. Jedinou spolehlivou možnost slibovala jízda podle souřadnic. Tanaka odeslal zprávu na palubu lodi STARDUST II.

Otázkou nyní bylo, z čeho sestávalo pohoří, ve kterém našel stanoviště tajuplný vysílač. Bylo nepravděpodobné, že by se tak obrovité pohoří utvořilo ze zamrzlé atmosféry.

„...jenom hora bude pro tebe pulzovat!"

Rhodan si vzpomněl na poslední větu podivné zprávy, kterou mu Seiko zprostředkoval.

Vozidlo pomalu objíždělo jeden z kopců předhůří. Jeho povrch vrhal natolik nezaměnitelnou barvu, že si Rhodan byl naprosto jist: Tohle byl led a sníh.

Za kopcem se rozprostírala rovina, ale na jejím konci stoupala téměř kolmá skalní stěna. Zatím v ní neviděli jedinou prasklinu či otvor. Stěna byla kompaktní, a bylo tedy na Rhodanovi, aby našel způsob, jakým ji překonat. Pohnul reflektorem a klouzal světlem po povrchu skály.

Pak najednou odraz světla zhasl. Ale nezdálo se; že by tam skála končila a že by se světlo reflektoru ztrácelo někde v dálavách...

Rhodan se zarazil a zkusil to znovu.

Tentokrát hezky pomaličku...

A pak, najednou znovu: Stěna tam ještě byla, ale světlo se od ní neodráželo.

Rhodan neměl čas na to, aby byl překvapen. Malý fúzní agregát, který reflektoru dodával energii, začal najednou silně bzučet. Rhodan se naklonil, aby zjistil, co se děje. Na ovládacím panelu vyšlehl z tlačítka reflektoru malý modrý blesk. Pak bylo cítit palčivý pach spáleného plastiku.

Reflektor úplně zhasl a na panelu se rozsvítila červená kontrolka s nápisem: reflektor poškozen.

Rhodan pochopil vážnost situace. Od této chvíle byli odkázáni na jízdu poslepu.

✧ ✦ ✧

„Nemám tušení, jak to rozluštit," řekl Crest a vypnul projekci. „Ten Neznámý, jehož stopu sledujeme, má asi svérázný: smysl pro humor."

Bully pokrčil rameny. „Co byste chtěl? Chrání drahocenný tajemství. Jestli ho chceme získat, nesmí nám rozmary jeho majitele vadit. Nechcete to zkusit znova?"

Crest si povzdechl.

Vstal a chtěl znovu vykročit k projektoru, ale po dvou krocích se musel zachytit opěradla křesla, aby neupadl. I Bull v tu chvíli ztratil rovnováhu. Balancoval se zdviženýma rukama a pak narazil zády do stěny.

Zavyly poplašné sirény.

„Co to bylo?" zafuněl Bully.

Crest se pustil a zamyšleně pozoroval podlahu velínu. Pak z kapsy vytáhl předmět, připomínající dětskou hračku, které se říká káča, postavil ji na podlahu a roztočil ji. Káča se zvolna sunula ke stěně. „Myslel jsem si to. Loď stojí nakřivo."

Do Bullyho rázem vjel život. Během zlomku vteřiny měl spojení s inženýrem ochranného energetického pole.

„Právě provádíme kontrolu, pane!" informoval ho inženýr a křičel přitom, aby přehlušil agregáty. „Vypadá to, že se dva generátory vydaly z energie a oslabily v jednom místě ochranný štít. Proto jsme ztratili stabilitu."

„Vydaly se z energie?" zvolal Bully. „Chcete tím říct, že už neběží?"

„Běží, pane, už zase běží!"

Bully zavěsil. Ve stejný okamžik utichlo vytí sirén. Bull odešel k pilotnímu křeslu a studoval přístroje. Loď klesla, o tom nebylo pochyb. Jedna z jejích nohou zajela hlouběji do podloží a úroveň podlah lodi nyní vykazovala rozdíl zhruba jednoho stupně.

S opravou si Bully nelámal hlavu. Stačilo pár rutinních úkonů a loď zase stála stabilně. Horší to bylo s vysvětlením náhlého výpadku agregátů, a to Bullyho znervózňovalo.

„Taky nevíte proč, že?" ozval se Crest.

Bully zavrtěl hlavou. „Nemám tušení."

Hvízdl interkom: „Optika veliteli! Převezměte, prosím, štítový sektor C, pane! Myslím, že byste se na něj měl podívat!"

Bully ihned nastavil určený sektor. Obrazovka zasvítila, ale pak už ukazovala jen černou tmu.

„Nevidím...," řekl Bully. Chtěl dodat, že nic, ale pak přece jen něco spatřil: Slabě svítící amorfní objekt, který se jako závoj táhl tmou. Vypadalo to jako kouřový oblak, nebo jako...

Bullymu scházela možnost srovnání - a navíc tu bylo něco, co ho na tomto objektu ještě více zaráželo: Venku byl vítr a tlak takového druhu, že si to lidský mozek ani neuměl představit. Závoj byl během několika minut roztrhán na kusy a odnesen pryč.

„Díky, optiku," řekl Bully. „Buďte dál tak pozornej!"

Na Cresta se neodvážil podívat. Místo toho se zahleděl do podlahy.

„Nevím," řekl po chvíli Crest, „jestli si s tím máme nějak přespříliš lámat hlavu. Aerodynamické vlastnosti zdejší atmosféry jsou natolik cizorodé, že může docházet k nejrůznějším zdánlivě tajuplně vypadajícím jevům, které však ve skutečnosti budou docela prostého rázu. Tohle například mohl být nějaký zvláštní druh elektrického výboje nebo například bouře."

Bull přikývl.

„Ano, jistě," řekl zamyšleně. „Co ale ty dva výpadky generátorů krátce předtím, než se to objevilo? Víte co? My prostě počkáme. Jestli jde o nějakou hrozbu, pak víme, že není nijak velká: Protivník přinejmenším nedisponuje dostatkem energie."

Podíval se na hodinky. „Už se nám měli hlásit naši průzkumníci," zamumlal.

Hlášení přišlo za chvíli. Tanaka Seiko oznamoval, že vypadl ultračervený reflektor a že se vůz vrací zpátky poslepu. Rhodan žádal o naváděcí paprsek, podle kterého by se mohl řídit. Bull mu ihned vyhověl a obrátil se na Cresta: „Všude samá bouřka," řekl posměšně. „Blesky se už zaměřujou i na reflektory!"

✧ ✦ ✧

Obrazovka byla zapnutá téměř zbytečně; ale Rhodan ji nevypnul. Zatímco opatrně naváděl vozidlo podle impulzů z lodi, zamyšleně hleděl na černotu v obrazovce.

Věděl, že by neviděli skálu, ani kdyby stáli těsně před ní...

„Naváděcí signály slábnou, pane!" hlásil Deringhouse.

Rhodan tenhle efekt znal. Zastavil vozidlo a pomalu couval zpátky. Jeli tak dlouho, než signály opět zesílily. Pak uhnuli napravo a znovu se rozjeli kupředu. Vůz se pohyboval krokem. Deringhouse klidným hlasem oznamoval: „Všechno v pořádku, pane, můžeme pokračovat."

Ukázalo se, že naváděcí impulzy slábly ve chvíli, kdy se mezi křižníkem a vozidlem objevila nějaká překážka. Takže Deringhouse pozorně sledoval sílu impulzů a zvolna ujížděli zpět.

Tanaka Seiko seděl před telekomem. Jasně zachycoval naváděcí signály STARDUSTU II a dokonce mohl rozlišovat jejich sílu, ale to bylo taky vše, co mohl slyšet. Kromě impulzů slyšel jen charakteristický atmosférický šum.

Jinak nic.

Opravdu nic?

Tanaka se ptal sám sebe, jestli šum skutečně pochází z atmosférických poruch, protože obvykle byly tyto poruchy různě silné někdy slabší, jindy silnější.

Tyhle rozdíly zaznamenával i nyní, ale slyšel v tom i jednotvárné bzučení. Přemýšlel, jestli na to má upozornit Rhodana, ale vtom bzučení přešlo v silný, dunivý zvuk, který mu okamžitě způsobil bolení hlavy.

Ve stejný okamžik Rhodan nadskočil.

Na černé obrazovce se objevila světlá skvrna. Zpočátku byla malá a měla tvar koule, pak se zvětšovala a jako by se roztékala do všech stran.

Rhodan rázně zastavil vozidlo.

„Pane!“ zaúpěl Tanaka.

„Ano?“

„Já... Něco jsem zachytil. Je to hodně nahlas. Může se mi z toho rozskočit hlava!“

„Vydržte!“ zvolal Rhodan a zíral na světlou skvrnu.

Dostal nápad. Použil na obrazovku ultračervený filtr a skvrna zmizela. Pak filtr odstranil a skvrna se zase objevila.

„Ultračervená,“ zamumlal. „Vypnout zaměřovače!“

Deringhouse bez váhání uposlechl. Záření na okamžik ustalo, skvrna se rázem zvětšila a byla čitelnější.

„Vaše antény žhnuly,“ řekl Rhodan, aniž by odvrátil zrak od obrazovky.

Deringhouse neodpovídal.

„Jedu za tím!“ oznamoval Rhodan. „Deringhouse, hlídejte naváděcí signál!“

Motor začal bzučet, vůz se pohnul. Metr po metru se blížili k záhadné světelné skvrně. Už neměnila tvar, ale vypadalo to, jako by utíkala před vozem stejnou rychlostí, jakou se k ní blížili.

Rhodan ujel několik set metrů a pak zastavil.

„To nemá smysl,“ zabručel zklamaně. „Tahá nás za nos. Možná je tu jen proto, aby nám zamotala hlavu. - Deringhouse, kterým směrem?“

„Nula - nula - osm stupňů, pane.“

„Nějaké potíže?“

„Zatím nic.“

„Vzdálenost?“

„Ještě dva tisíce metrů, pane.“

Ty dva tisíce metrů je stály téměř půl hodiny.

Metanové jezero, do kterého se ponořili, Rhodanovi připadalo jako zahrádka rodného domu. Na nejvyšší výkon se rozjel ke spodnímu vstupu lodi, který nechal Bully ozářit silnými světly.

Když za vozem zapadl vstup, metan byl odčerpán a prostor na plněn vzduchem, měli to za sebou. Unaveně vylezli z vozidla, vstoupili do antigravu a dvě minuty nato už stáli ve velínu.

✧ ✦ ✧

Rhodan stál zády ke svým posluchačům Bullymu, Crestovi, Thoře a majorům Deringhousemu a Nyssenovi.

„Vaši teorii o bouřkách,“ řekl Rhodan, „považuji za výtečnou Creste, ovšem...“ otočil se na podpatku, „jenom jako prostředek k uklidnění posádky. Sami přece nejlépe víme, že se tu nejedná o žádná náhodná zjevení.“

„Ano?“ podivil se Crest. „A odkud to víme?“

„Tanaka udává,“ vysvětloval Rhodan, „že světelná skvrna, kterou jsme sledovali z vozu, vysílala hyperzáření. A ještě něco: Tam venku mě někdo připravil o ultračervené reflektory. Jako by z nich vysál energii a zničil je. O pár minut později jsem v pustině Golu narazil na svítící bytost. Svítila stejnou spektrální barvou jako zničený reflektor. Kromě toho...“

„Nejste nějak moc hrrr?“ skočila mu do řeči Thora. „Svítící bytost! Chcete tvrdit, že ty skvrny jsou bytostmi?“

„Moment!“ požádal ji Rhodan. „Vím ještě něco dalšího: Deringhouse se tu bytost pokoušel zaměřit. Na obrazovku nedostal žádný reflex, ale jeho antény se rozžhavily. Podle mého přesvědčení jde o stejný efekt jako s reflektorem!“

Stál před svými druhy a měl založené ruce. Když pak znovu promluvil, hovořil důrazně a rozhodně: „Nevidím žádné jiné vysvětlení pro jevy, kterých jsme byli svědky, než že na této planetě je někdo, kdo má schopnost nasávat energii a používat ji pak k vlastním účelům.“

Nastalo ticho a chvíli trvalo, než někdo promluvil. Reginald Bull řekl: „Máme si pod tím někým představit inteligentní bytost?“

Rhodan se usmál. „To je právě ta otázka, se kterou se musíme poprat. Tanaka tvrdí, že tyhle bytosti vyzařují hyperzáření. Toho je však schopen jenom ten, kdo alespoň zčásti náleží do nadřazeného prostoru.

Něco takového si nelze představit jako objekty v našem slova smyslu. Ale víme, že tady jsou. Můžeme je studovat, a když budeme mít štěstí, třeba je budeme za pomoci arkonidské matematiky schopni definovat. To je všecko. Nyní se

všichni, prosím, vraťte na svá stanoviště. Máme spoustu práce. Musíme teď hodně přemýšlet a počítat. Povím vám, jestli objevíme něco zásadního.“

Nyssen a Deringhouse vstali a šli. Reginald Bull se nehnul. Crest se chystal vstát, pak ale zůstal v křesle. Thora se zahleděla na Rhodana.

„Měl byste brát v potaz jednu věc,“ řekla zamyšleně. „Hovoříte se svými lidmi o bytostech, žijících v nadřazeném prostoru. Já však nevím, zda je jim hypergeometrie dostatečně jasná na to, aby si uvědomili, že není nadřazenost jako nadřazenost.“

Rhodan přitakal. „Budu na to myslet.“

Usmál se.

„Dokážeme transitovat, umíme modulovat hypervlny, umíme je vysílat. Ale netušíme, jak se máme chovat vůči bytosti, která přišla z hyperprostoru...“

Crest vstal. „Takže jste konečně pochopil, že bude rozumnější přerušit, či ukončit expedici?“

Rhodanem to trhlo.

„Ne!“ zvolal. „To tedy ne!“

„Tak co chcete dělat?!“

Rhodan se posadil na opěrku křesla a natáhl ruku. „Je to pořád ten starý problém, Creste. Narážíme na něco nového. Probouzí to naši zvědavost a my se o tom pokoušíme něco dozvědět. Jsou dva důvody, které by nás mohly donutit, abychom přestali. Buď přestaneme proto, že jsme se dozvěděli všechno, co jsme chtěli, anebo se dostaneme do nebezpečí ohrožení našich životů, či se octneme v situaci, kdy nás to nějaký život bude stát.

Žádný z těchto důvodů zatím ještě nenastal. Budeme se tedy dále snažit ukojit naši zvědavost.“

Crest neodpověděl.

„Rozluštil jste záznamy strukturálního zaměřovače?“ zeptal se Rhodan.

„Ne. Myslím, že to nejde.“

„Nedošel jste k rozhodnutí příliš rychle?“

Crest pokrčil rameny. „Strukturální zaměřovač je přístroj, pomocí něhož lze zaznamenávat změny v prostoru. Efekt samotný je však naddimenzionálního druhu, proto nastaly potíže s jeho modulací. Jinak řečeno: Rourou od kamen nezachytíte radarové signály!“

„Ale ano,“ usmál se Rhodan. „Zachytím. Ale musíme tu rouru nejdřív uzpůsobit.“

Crest na něj překvapeně pohlédl. „To přece nemyslíte vážně?“

„Ovšemže vážně,“ odpověděl Rhodan. „Upravíme náš strukturální zaměřovač. K tomu ale nejdřív potřebujeme jisté výpočty. Pomohl byste mi s nimi?“

✧ ✦ ✧

„Bůh chraň pozemskou matematiku!“ zasmál se Perry Rhodan. „Ta arkonidská je ve srovnání s ní až neuvěřitelně daleko...“

Crest přitakal, ale pousmál se přitom. „Rád bych, abyste na to nikdy nezapomínal.“

„Co to jsou hypervibrace?“ zeptal se Rhodan. „Je to něco, co vzniká z periodicky se měnícího gravitačního procesu.“ Sklonil se nad stůl a pokračoval: „Znáte rovnici, která popisuje možnost vytvoření antičástic prostřednictvím otáčení hyperkomplexního systému souřadnic?“

Crest přikývl, ale pak si uvědomil, kam Rhodan vlastně směřuje, a najednou nebyl schopen promluvit.

„Dobrá,“ pokračoval Rhodan. „Pak také víte, že úplně stačí, když propojíme konvenční mikrourychlovač částic s hyperkomplexním urychlovačem, abychom...“

Crest mávl rukou. „Přestaňte!“ zvolal. „Kdybyste svou teorii převedl do praxe, zrevolucionizoval byste celou fyziku!“

Rhodan souhlasil. „Možná. Teď ale vím jedno: Abych získal dostatek antičástic, potřeboval bych tolik energie, že bych musel na chvíli absorbovat energií našeho ochranného štítu!“

✧ ✦ ✧

Přesto to riskl. Čas ho tlačil. Strukturální zaměřovač se pustil do naprogramované činnosti a periodicky ji opakoval.

Ale jak dlouho bude stačit trpělivost Neznámého? Dosud vždy důsledně trval na tom, aby kandidáti jeho hádanek dodrželi stanovenou lhůtu.

Kolik času jim dal nyní?

Rhodan sestavoval mikrourychlovač antičástic. Potřeboval na to odhadem dva pozemské dny. Během nich technická stráž čtyřikrát registrovala samospuštění jednoho nebo více generátorů ochranného pole. Tento efekt netrval nikdy déle než deset vteřin, a protože na něj byl každý připraven, STARDUST mohla být uchráněna před poškozením.

Pokaždé při takovém jevu se však na obrazovce objevily světelné skvrny, o nichž se Rhodan domníval, že patří nadřazenému prostoru.

Třetí den už chtěl vyrábět své antičástice. Mikrourychlovač působil zároveň jako zásobník. Rhodan v podstatě potřeboval jenom jednou jedinkrát získat proud antičástic, a tím pak nabít svůj urychlovač. Protože se však antičástice rády mísily s normálními částicemi a pak prostřednictvím záření ztrácely svou hmotnost, musel být antiurychlovač nabíjen častěji.

„Jen aby to aspoň k něčemu bylo," zamyšleně mumlal Rhodan.

STARDUST II se octla téměř na hodinu bez ochrany energetického štítu, vyjma vyrovnávače gravitace. Šlo o kritickou akci. Obrovitá loď byla nyní vystavena bouřím. Rhodan vyslal všechny své muže na stanoviště a vydal příkaz: kdyby byla loď vážně ohrožena, pokus musí být okamžitě ukončen.

Pak vyčkával.

Bylo to netrpělivé čekání. Loď se houpala jako kocábka na vlnách moře.

Ale hodina uplynula, aniž by loď doznala nějakého poškození.

Druhý mikrourychlovač byl připraven k provozu. Rhodan s Crestem ho zabudovali do strukturálního zaměřovače, a tím ho povýšili o jednu dimenzi.

„Kdy by měla následovat další perioda vysílání těch nesmyslných křivek?" zeptal se Rhodan.

„Už za dvě minuty!" odvětit Bull.

Rhodan vstal. „Nesmíš se mi smát, kdyby to nevyšlo!"

„Minuta!"

Otevřel se vstup a do velínu vstoupila Thora. Aniž by řekla slovo, posadila se ke Crestovi a čekala.

„Teď by to mělo přijít," řekl Rhodan.

A přišlo!

Zablesklo se, na obrazovce zaměřovače se objevila skvrna, na zlomek vteřiny to vypadalo, jako by se chtěla opět proměnil v dobře známou změť křivek a čar, pak se ale uklidnila a vytvořila zcela zřetelnou, přesnou sinusovou křivku. Její modulace byla jasně čitelná a přesná.

Šestnáct vteřin vysílání neznámého vysílače uplynulo a obrazovka rázem zhasla. Rhodan na ni zíral, jako by nechtěl věřit vlast ním očím. Crest potácivě vstal a vykročil za ním.

„Nemám rád velká slova," řekl, „ale..."

„Později," skočil mu do řeči Rhodan. Crest se málem vyděsil Rhodanovou náhlou aktivitou.

„Bully! Ihned zavolej Tanaka Seiku! Creste! Pomozte mi! Musíme mu tohle vysílání přehrát!"

Strukturální zaměřovač byl nastaven, a když se objevil Tanaka, Rhodan řekl: „Poslouchejte to, Tanako! Řekněte mi, jestli si s tím něco počnete!"

A zapnul přístroj. Od první chvíle bylo zcela jasné, že Tanaka něco přijímá. Stál tam soustředěn, v charakteristickém mírném předklonu, a působil dojmem, že musí každou chvíli upadnout.

Když uteklo šestnáct vteřin, zůstal ještě chvíli strnulý, pak se zhluboka nadechl a překvapeně se rozhlížel.

„Bylo to velmi zřetelné, pane," řekl nakonec. „Ještě nikdy jsem nezaznamenal tak jasnou a snadno dešifrovatelnou zprávu jako tuhle."

„Co říká?"

„Ta zpráva říká: *Když jsi zachytil i tohle, budeš muset znova jít k hoře. Jen v ní je ukryto světlo. Nečekej dlouho. Velcí* - tady je nějaké jméno, pane. Jména nedokážu rozluštit, jak víte. Ale vím, že jde o jméno planety, na které se nacházíme - *Velcí Gólu naberou síly, jestli budeš déle váhat. Nikdy nepřicházej bez vyššího vědomí!*"

„To je všechno?"

„Ano, všechno, pane."

„Díky, Tanako. Můžete jít."

✧ ▲ ✧

„Když si uvědomíme," řekl vážně Rhodan, „že tato zpráva je vysílána už po několik dní, pak si skutečně musíme pospíšit."

Crest zavrtěl hlavou. „Upřímně řečeno, není mi z toho dvakrát dobře. Co například myslí tím: Velcí Golu naberou síly, jestli budeš déle váhat?"

Rhodan pokrčil rameny. „Netuším. Ale zjistíme si to."

„A co to vyšší vědomí?" zeptala se Thora.

„O něm jsme už přece uvažovali, ne? Možná že tímto pojmem míní totéž, co my."

✧ ▲ ✧

Rhodan měl k dispozici tři pásové vozy typu, s jakým podnikl svou první průzkumnou jízdu. Neváhal nasadit všechny tři najednou.

Nenechal vozy vybavit dodatečnými ochrannými štíty, protože jejich agregáty by zabraly příliš mnoho místa. Zato však musely být řádně vyzbrojeny. Každý z vozů měl proto jeden dezintegrátor střední síly, jeden neutronový zářič a

obvyklou termickou impulzní zbraň. Kromě toho byl do každého vozidla zabudován pohyblivý katapult, o kterém zprvu nikdo nevěděl, jakému účelu bude sloužit.

Ke katapultu patřily i silnostěnné kovové nádrže. V každém voze jich bylo dvacet. Technici oznámili, že obsahují tekutý kyslík, a od té chvíle bylo jasné, nač jsou.

Kyslík a metan ve správném poměru tvořily vysoce explozivní směs. Kdo se na této planetě chtěl levně bránit nepříteli, tomu stačilo přidat do atmosféry patřičnou dávku kyslíku a směs v určitý okamžik odpálit.

Rhodan si dělal hlavu s určením posádek vozů. Proti své vůli pak předal velení druhého vozu Bullymu. Co se týkalo třetího vozu, tam nemínil rozkazovat, spíš se na dotyčného kandidáta obrátil s prosbou: „Chtěl jsem se zeptat," řekl Crestovi, „zda jste schopen překonat odpor vůči tomuto podniku a převzít velení nad třetím vozem."

Crest na něj překvapeně zíral. Pak se smutně pousmál. „Mnohokrát děkuji za váš taktní přístup. Místo slůvka odpor jste chtěl říct strach, že? Dobrá, pojedu."

„V každém voze bude kromě velitele ještě jeden důstojník a dva mutanti," vysvětloval Rhodan. „Vy dostanete telekineta Tamu Jokidu, telepatku Išimatsu a kapitána Kleina."

✧ ✦ ✧

Bull jel společně s Betty Toufryovou, Ralfem Martenem a majorem Nyssenem.

Rhodan měl původní posádku. Přibral k ní jen telekinetku Anne Sloaneovou.

Thora převzala velení na STARDUSTU II. Po Rhodanově experimentu byl křižník opět chráněn energetickým štítem a vrátil se do původní vyrovnané polohy. Tři vozy ho opustily bez problémů a propracovávaly se mělčím metanovým jezerem ke břehu.

Spojení mezi vozy a lodí fungovalo výborně. Alespoň začátek expedice měl šťastnou hvězdu, pomyslel si Rhodan.

Problémy začaly v blízkosti skalní stěny, kde Rhodan poprvé přišel o ultrareflektory.

Rhodanův vůz jel jako první. U katapultu seděl Deringhouse.

„Bombu připravit!"

Pak Rhodan varoval další dva vozy.

„Hotovo! Pal!"

Ve světelném kuželu reflektoru bylo vidět kanystr, jak se ztěžka odlepuje z katapultu. Nakonec opsal letovou dráhu jako na Zemi.

Když dolétl ke skalní stěně, jako by se zastavil. Ale nakonec dopadl a roztříštil se. Tekutý kyslík se smísil s okolním metanem, a když Rhodan odpálil roznětku, obrazovky zaplnil jediný oslnivý blesk.

Následovala silná tlaková vlna, která otřásla všemi vozidly.

Bomba vyrvala ve stěně prasklinu, která se táhla od úpatí až po vrchol. Bylo však zřejmé, že je pro vozy příliš úzká.

„Druhou bombu!" přikázal Rhodan.

Deringhouse zasunul do katapultu další kanystr.

„Pozor! Další exploze!"

Deringhouse přikývl.

„Pal!"

Kanystr vyletěl do atmosféry planety a padal směrem ke skalní stěně.

„Podívejte, pane!" vykřikl Deringhouse.

Rhodan to viděl.

Na úpatí skalní stěny, zhruba v místech, kam měl další kanystr dopadnout, se vznášela malá světelná koule. Kyslíková bomba se na ni řítila. Rhodan bezděčně přimhouřil oči v očekávání dalšího zářivého výbuchu.

Ale nic takového nepřišlo.

Namísto exploze se u skalní stěny objevilo něco jako bludička beze stopy výbuchu. Jenom odtud problikávalo bílé světlo - pomalu hořící oheň!

Už nezhasl. Zformoval se do koule o průměru asi pěti metrů a vznášel se před stěnou.

„Ta malá koule zmizela, pane," oznamoval bez dechu Deringhouse.

Rhodan zavrtěl hlavou. „Ne," odpověděl. „Tohle je ona!" ukázal na pětimetrovou kouli před nimi.

„To přece není možné, pane!"

Rhodan trval na svém. „Nemáme čas na debaty. Dezintegrátor rychle!"

Deringhouse rychle přisunul ovládání těžké zbraně.

„Palte proti stěně, ale nezasáhněte tu kouli!"

Deringhouse poslechl. Po desetivteřinovém ostřelování byla průrva natolik široká, aby jí pohodlně projely dva vozy vedle sebe. Deringhouse zastavil palbu a rozšířenýma očima sledoval neznámou kouli, která vedle průrvy předváděla něco jako divoký tanec.

„Jedeme!" přikázal Rhodan posádkám ostatních vozů. „Crest jeďte při mně, průrva je dostatečně široká. Bully, hlídej tu kouli, ale žádné experimenty!"

Crest reagoval uspokojivě rychle. Vozy uháněly bok po boku dorazily k soutěsce a zmizely v ní. Bully jel těsně za nimi. Rhodan si oddechl, když zjistil, že dezintegrátor prorazil průrvu až druhou stranu skály.

Projeli tunelem a octli se v kopcovité krajině horského údolí. Bullyho vůz vyjel z tunelu jako poslední. Rhodan mezitím prohlížel okolí. Kromě jeho tří vozů a pusté krajiny tam nic nebylo. Žádná hrozba, žádné viditelné nebezpečí.

„V pořádku," zavrčel Rhodan. „Pokračujeme!"

Podle údajů zaměřovače na STARDUSTU II byla hledaná hora vzdálena dvě stě patnáct kilometrů od lodi. Což podle hrubého odhadu znamenalo, že průzkumné vozy k ní pojedou asi osm hodin.

Osm hodin v blízkosti světelných koulí, pro které byly metanokyslíkové exploze něčím jako moučníkem, a které jejich prostřednictvím zvětšovaly svůj obsah.

„Pozoroval jste tu kouli?" zeptal se Crest ze svého vozu.

„Přirozeně," odpověděl Rhodan.

„Co si o tom myslíte?"

„Je to prosté. První exploze ji přilákala. Když, se objevila, měla v průměru asi půl metru a patrně ji trápil hlad."

„Hlad?"

„Ano. Přemístila se přesně do místa předpokládané exploze naší druhé bomby a absorbovala její energii. Pak najednou měla desetinásobek svého objemu."

„Myslíte, že to bylo opravdu tak?" pochyboval Crest.

„Nemyslím," odpověděl Rhodan. „Viděl jsem to."

Deringhouse mu poklepal na rameno.

„Co je?"

„Nevím, jestli vás mám kvůli tomu rušit, pane," řekl opatrně Deringhouse a ukázal na obrazovku. „Ale ta koule je zase tady!"

Od této chvíle je neopouštěla. Poskakovala za vozem a během tří hodin ztratila zhruba dvacet procent obsahu.

„Nemůžu si pomoct," hlásil se Bull, zatímco vozy poslušně pokračovaly v cestě, „ale ta věc mě znervózňuje. Nemůžeme proti ní nic dělat? Například po ní střílet?"

K překvapení všech Rhodan klidně řekl: „Dobrá. Kolono, stát! Commander Bull zkusí své štěstí!"

Vozy zůstaly stát s běžícími motory. Bylo slyšet Bullyho hlas: „Hotovo, Nyssene?"

„Hotovo."

Mohutný paprsek energetické zbraně bylo vidět ze všech tří vozů. Nyssenova salva kouli plně zasáhla. Bully vítězně vykřikl, ale potom musel suše polknout. Koule nabývala na objemu a získávala jasnější barvu.

Bull zaúpěl.

Rhodan byl jediný, kdo tuhle reakci předpověděl.

„Pokračujeme!" přikázal přísně. „Už se o ni nestarejte! Nic nám neudělá, kvůli ní nemusíme být nervózní."

Tohle posádky probralo.

Tanaka Seiko si stěžoval na bolesti hlavy.

„Jak dlouho vás trápí?" zeptal se Rhodan.

„Od první exploze."

Rhodan přitakal. Z koule vycházelo hyperzáření, jehož část mohla Tanakovi způsobovat bolest. Tohle nebylo nic nečekaného. Za jímavé však bylo, že Tanaka Seiko při prvním výletu málem ztratil vědomí pod vlivem záření mnohem menší koule. Muselo tedy jít přinejmenším o dva různé druhy objektů, lišících se od sebe -energií - či dimenzí - emitovaného záření.

Vozy se opět rozjely a blížily se k opačnému konci náhorního údolí. Tam před Rhodanem vyvstalo dilema, zda tamější hraniční hory obejet, anebo zda po nich vystoupat a překonat je pomoci vozů.

Rozhodl se pro druhou možnost snad i kvůli tomu, co mu z paluby STARDUSTU II hlásila Thora: „Pět našich štítových generátorů téměř na deset minut vypadlo. Momentálně sledujeme řadu světelných objektů, pohybujících se v blízkosti lodi."

Z jejího hlasu zněla starost o loď. Rhodan ji požádal, aby mu ihned hlásila každou změnu situace. Už mu bylo zcela jasné, že neznámé objekty odsávají energii generátorů, a tím snižují jejich výkon.

Držel své tři vozy pohromadě a pokoušel se o výstup. Svah před nimi byl vyšší, než kam dosahovaly kužely jejich reflektorů. Rhodan však odhadoval, že nemůže být delší než patnáct set metrů.

Nálada ve vozech byla různá. Tanaka Seiko měl pořád ještě bolesti hlavy, Rhodan se ukryl pod slupku ledového klidu a cílevědomé tvrdosti, Regie Bull a major Deringhouse svou sveřepost zlehčovali poznámkami a vtípky, a od Cresta už pár hodin nikdo neslyšel ani slovo. Patrně byl, stejně jako zamlklá Anne Sloaneová, přesvědčen, že podnikají cestu do horoucích pekel.

Major Nyssen byl podivný muž. Rhodan ho z téhle stránky vlastně ani neznal: Nyssen spřádal plány, které nepostrádaly jistou fantastickou jiskru, ale ani přísný smysl pro realitu. Nyní uvažoval o tom, jak se dostat na kůži těm neznámým světelným koulím: „S našimi těžkými zbraněmi proti nim nic nezmůžeme, pane," vysvětloval Rhodanovi. „Žerou jejich energii jako nějaký koláč. Buď nás musí něco napadnout, anebo bychom měli použít energii, která pro ně není stravitelná."

Rhodan souhlasil:

„Soutěska, pane!" zvolal nadšeně Deringhouse. „Soutěska!"

Za uplynulé dvě hodiny vozy vystoupaly do výšky osmi set metrů. Cesta to byla těžká, vlastně o nějaké cestě nemohlo být ani řeči.

A tady, ve výšce osmi set metrů, se před nimi otevřel průsmyk. Rhodanův vůz do něj vklouzl a ostatní ho následovaly. Bully poznamenal: „Teď jsem zvědav, jestli se za náma bude mačkat i to padesátimetrový monstrum!“

Měl na mysli energetickou kouli - a pokud se vážně domníval, že by úzký průsmyk neznámý objekt zastavil, pak se zmýlil.

Koule se roztekla do objektu, pro jehož tvar nemá geometrie jméno. Každopádně byla sto padesát metrů vysoká, zato ale štíhlá a úzká. V této podobě pak tančila dál za vozy i do průsmyku.

Po několika stovkách metrů přímé trasy se průsmyk začal kroutit. Rhodan opatrně projížděl stále častější zatáčky a dával přitom pozor, aby někde nenarazil. Průsmyk tady mohl končit, a pak by vozy musely vycouvat zpátky, protože tam nebylo místo na otočku.

Avšak nic takového se nestalo. Soutěska se táhla asi dva kilometry horou, pak najednou začala klesat, až se dostali na jakýsi výběžek nad propastí.

Rhodan zastavil. Pohyboval reflektorem a studoval krajinu na obrazovce.

„Nic!“ zavrčel Deringhouse, který se mu díval přes rameno.

„Ale můžeme ještě dva metry dopředu, pane.“

Opatrně popojeli a obraz se rázem změnil: Na úbočí příkrého svahu se od ústí průsmyku táhla dolů široká skalní stezka, po které by vozy mohly sjet.

Dolů? Kam?

Rhodan namířil reflektor k jihu.

„Údolní kotel,“ řekl pak. „Je příliš hluboký, než abychom do něj odtud viděli.“

„Vadilo by vám, pane, kdybyste na chvíli vypnul reflektor?“ zeptal se Deringhouse.

Rhodan na něj překvapeně pohlédl. „Proč tak tajuplně? Přirozeně že by mi to nevadilo!“ řekl a vypnul reflektor.

O vteřinu později věděl, co měl Deringhouse na mysli - obrazovku najednou zaplnila tajemná změť bledě svítících postav světelných bytostí, kterých tam byly tisíce v počtu i nejrůznějších podobách.

„Údolí duchů,“ zamumlal Deringhouse.

Jeho hlas zněl posměšně, ale ne natolik, aby dostatečně skryl fakt, že ho tento objev zaskočil.

„Co se děje?“ ozval se Bully z posledního vozu. „Proč nejedeme dál? Kde je jaký údolí duchů?“

„Tady,“ odpověděl Rhodan. „Přímo před námi. Pokračujeme.“

Skalní stezka se projevila jako velmi pohodlná. Jako by někdo tušil, že se tu jednoho dne tyhle pásové vozy objeví. Podle Rhodanových propočtů nemohl být výškový rozdíl, který překonali, větší než osm set metrů.

Sjeli do údolí a Rhodan zastavil. Vypnul reflektor. I ostatní vozy přestaly svítit.

A pak spatřili hrůzu nahánějící obraz: Celé údolí bylo plné duchů. Byla jich celá armáda. A oni museli jet dál směrem k jihu. Za horu, o které byla ve zprávě Neznámého řeč. Vozy tedy musely projet mezi svítícími bytostmi, které se zatím neprojevovaly nijak nepřátelsky, ale na druhou stranu - dosud měli lidé co do činění jenom s jednotlivými světelnými objekty, ale tady jich byly tisíce. Bůhví, jak se zachovají.

Rhodan se chvíli radil se svými druhy.

Bullyho odpověď byla jasná: „Musíme to projet! Čím dřív, tím líp!“

A Crest se rozhodl: „Řekněte, co máme udělat, Rhodane. Já vás poslechnu.“

Rhodan se rozhodl pro průlom. Nicméně poslal zprávu na STARDUST. Ale nedostal odpověď. Jakkoli to znělo neuvěřitelně, mateřský křižník neodpovídal!

✧ ✦ ✧

Thora sledovala jízdu vozidel po severním svahu a v průsmyku, a málem přišla strachy o rozum, když sestupovaly po úzké skalní stezce do údolí. Však si také řádně oddechla, když zjistila, že už jsou dole. Zaslechla i Deringhousův výrok o údolí duchů.

To ovšem bylo poslední, co slyšela.

Byla pohroužena do vysílání, které mezi sebou vedla ta tři vozidla, a vtom zavyly poplašné sirény. Vylekaně pustila sluchátka a začala na ovládacím panelu hledat signál, kde došlo k poruše. Nemohla však nic najít, a proto cítila, jak v ní narůstá panika.

„Všechny neutralizační stroje jsou bez energie!“ zařval strojový inženýr. Jeho hlas zněl podrážděně a netrpělivě. Byl zvyklý na Rhodanovy bleskové reakce, a ne na panikou zachvácený, pomalý arkonidský mozek.

„Co je třeba udělat?“ zeptala se Thora.

Pak jí došlo, že muž nerozumí její řeči. Zopakovala svůj dotaz anglicky.

„To bych chtěl slyšet od vás!“ vyštěkl muž. „Co je s ochranným štítem?“

„Dosud je činný. Neutralizační štít je zcela zrušen, ale dokážu loď udržet energií z pohonných agregátů.“

Sirény přestaly výt. Z Thory spadla část nervozity. „Držte ji dál!“ rozkázala. „Pokusím se zjistit, co se venku děje!“

Inženýr přerušil spojení. Thora zavolala optický zaměřovač.

„Vidíte něco?“

„Ne, na obrazovkách je úplná tma!“

Thora zapnula optické obrazovky. Pokud předtím ukazovaly jistý odstín šedé, teď byly i tady docela černé.

Nic.

Černé nic.

Arkonidanka spěchala k přijímači, prostřednictvím nějž ještě před chvílí slyšela hovory ze tří průzkumných vozů. Nevypnula jej, ale když si nasadila sluchátka, neslyšela naprosto nic. Ani šum.

Thora začínala chápat, že se tu děje něco, co ještě nikdy nezažila. Přála si, aby byl Perry Rhodan zpátky, aby ho mohla požádat o radu, a zároveň ho proklínala, protože se opovážil nechat ji samotnou.

Někdo musí ven, zněla její první myšlenka. Musíme zjistit, co se tam venku děje.

Druhou její myšlenkou bylo, že se asi nikomu nebude chtít jít a že to nikomu nebude moci zazlívat.

Jak to říkával Rhodan? Na nic se neptejte a velte!

Jak lehké by to pro ni bylo ještě před čtyřmi lety, kdy se poprvé setkala s lidmi, a kdy je ještě považovala za bandu divokých hlupáků! Ale teď?

Ohlásil se interkom.

„Venku je spousta světelných objektů, madam!“ hlásil Wuriu Sengu.

Thora přikývla.

Vzpomněla si na zkušenost, kterou před několika hodinami učinil Bull prostřednictvím střelby z dezintegrátoru. STARDUST disponovala ještě dalšími zbraněmi. Třeba jim nyní mohly pomoci.

„Pojďte do velínu, Sengu!“

Sengu přikývl a vypnul spojení.

Thora vydala příkazy do zbraňové centrály, aby tam připravili impulzní zářič a neutronový vrhač. Hlášení o připravenosti a bojových stanovišť přišlo ve chvíli, kdy už Sengu vstupoval do velínu.

„Dráhu termického impulzního paprsku můžete zřetelně vidět,“ vysvětlovala mu Thora. „Za několik okamžiků zahájíme palbu. Chci, abyste mi řekl, jaký máme úspěch.“

Wuriu Sengu se uvelebil v křesle. Zahleděl se do fixního bodu na stěně, a kdo ho neznal, ten nevěděl, že se právě soustředil, aby se mohl dívat pevnou hmotou. Takhle vypadal jako někdo, kdo se hluboce zamyslel.

„Pal!“ rozkázala Thora.

Sledovala Sengua.

Chvíli strnule zíral. Na čele mu vyvstávaly perličky potu. Chtěla se ho zeptat, ale věděla, že ho nesmí vytrhnout ze soustředění.

Najednou se málem zhroutil. „Přestaňte! Ihned přestaňte!“

„Zastavit palbu!“ reagovala Thora.

Sengu rychle a zhluboka oddechoval. Pak teprve vyhrkl: „Spolknou... všechno. Termopaprsky proniknou do jejich těl, ale dál ne. Vypadá to, jako by energii střel absorbovaly.“

Sengu nevěděl, co Thora znala už pár hodin: totiž výsledek Bullova experimentu. Právě přemýšlela, jestli se nemá pokusit ostřelovat objekty neutrony, protože ty přece nebyly energií v pravém slova smyslu...

„Pozor!“ vykřikl Sengu. „Blíží se!“

Thora se najednou cítila zoufale bezmocná.

„Co dělají?“ hlesla.

V následující chvíli to věděla i bez odpovědi. Loď se zachvěla. Thora padla k podlaze, a když chtěla znovu vstát, uvědomila si, že její tělo váží nejméně trojnásobek toho, co předtím.

Sengua to vmáčklo do křesla a zíral skrz stěnu. „Jsou docela blízko. Na stěně lodi...“

Z interkomu kdosi vykřikl: „Pohon pracuje jen na sedmdesát procent! Neutralizační pole uvnitř lodi oslabeno!“ Z inženýrova hlasu znělo nyní víc strachu než netrpělivosti.

Thora se zvedla a chytila mikrofon. „Pokuste se o start zvolala. Přetížení jí působilo potíže s dýcháním.

„Na vaši zodpovědnost, madam!“ odpověděl inženýr.

Na kontrolní obrazovce zablikaly kontrolky a Thora na ně zírala, jako by nikdy předtím neviděla uklidňující zelenou pro start.

Zelená signálka se rozsvítila. Dvakrát, třikrát zablikala a pak zase zhasla. Loď se ani nehnula. Thora vykřikla.

„Pohonné agregáty vypadly!“ hlásil inženýr a teď už byl docela klidný. Pochopil, že nic nezmůže.

Wuriu Sengu tiše zaúpěl: „Jsou obrovití! Strašně velcí...“

„Ale my přece musíme něco udělat!“ zvolala Thora a vykročila k Senguovi.

V tu chvíli se něco stalo, něco, co s ní otřáslo a znovu ji shodilo na podlahu. Avšak když vstávala, zjišťovala, že se jí vrátila její původní váha, a že se jí začalo dobře dýchat.

Japonec se usmál. „Jsou pryč, madam,“ oznamoval. „Najednou zmizeli.“

Thora se rozhlížela, jako by důvod pro zmizení tajuplných objektů hledala ve velínu lodi.

Pohledem přelétla obrazovku strukturálního zaměřovače. Opět se na ní objevily sinusoidní křivky. Bezděčně pohlédla na hodinky. Vysílání přišlo opět v přesném intervalu. Jako vždycky.

✧ ➹ ✧

Rhodan se právě rozhodoval, zda přerušit expedici a vrátit se na loď, když vtom se STARDUST II ohlásila:

„...pro Rhodana. STARDUST pro velitele Rhodana!“ ozýval se z telekomu Thořin hlas. Perry si nevzpomínal, že by někdy předtím zněl tak nejistě. Popadl mikrofon.

„Tady Rhodan. Co je s vámi?“

„Byli jsme přepadeni,“ řekla Thora a pak přerývaně informovala o událostech posledních minut.

Rhodan ji přerušil, když pochopil, co se stalo. „Můžete odstartovat?“ zeptal se.

„Teď už ano.“

„Tak odstartujte a až do mého dalšího hlášení se zdržujte v bezpečné vzdálenosti, řekněme dvou tisíc kilometrů. Neřekl bych, že se ty světelné objekty budou moci vyšplhat tak vysoko.“

„Dobrá. Ale proč?“

„My tady věžíme v horském údolí, a až se dozvíme, co jsou ty světelné objekty zač, budeme chtít, abyste tu přistáli. Dám vám souřadnice.“

Thoru jeho slova zaskočila, ale Rhodan si toho nevšímal. „Zůstaňte s námi ve stálém spojení!“ přikázal jí.

Pak se ozval Crest: „Rhodane, za těchto okolností..., chcete opravdu dál?“

„Aby ne!“ ujistil ho Rhodan. „Nejsme vybaveni žádnými energetickými štíty, takže nemáme svítícím bytostem co nabídnout, ani čím přilákat jejich apetit.“

Spoléhal na to, že si jeho lži nikdo nevšimne. Dalo se totiž čekat, že světelné bytosti zaujmou generátory absorbérů gravitace...

Ale Rhodan dostal nápad.

„Kolono, kupředu,“ přikázal suše.

Jeho vůz jel opět v čele. Pomalu a rozvážně se blížili k tisícům světelných objektů.

„Co dělá ta koule za námi?“ zeptal se Bullyho.

„Stejný věci jako celou dobu,“ odpověděl Bully. „Tančí a houpe se.“

„Nějaké nové zjištění?“

„Ne.“

Pak dojeli až k těm bytostem, a od té chvíle neměl Rhodan čas přemýšlet o ničem jiném než o tom, co se právě děje. Svítící bytosti si jich nejdříve nevšímaly. Pohybovaly se dostatečně daleko od sebe, takže vozidla mezi nimi mohla projíždět.

„No vida!“ podivoval se Bull. „Tak špatný to zase není!“

Už byli ze všech stran obklopeni závoji nepochopitelných energetických stvoření.

Rhodan zatnul zuby. Zatím to trvalo deset minut. Tušil, že už to nemůže trvat dlouho, aby si tak klidně projížděli řadami neznámých stvoření. Jednou to musí skončit, ale kdy?

Patnáct minut.

„Vidíte tomu někdo konec?“ zeptal se Bull.

„Ne, ještě ne.“

Před vozy to vypadalo po dvaceti minutách stejně jako ve chvíli, kdy do davu světel pronikli.

Udolní kotel měl mohutné rozměry, a přesto se zdál být těmi bytostmi zcela naplněn. Rhodan si kladl otázku, proč se seskupily právě sem. Bylo tu snad něco, co je lákalo?

Pětadvacet minut.

Rhodan nejel nijak rychle.

Třicet minut.

Od počátku tohoto experimentu ujeli asi osmnáct kilometrů.

Po dvaatřicáté minutě to začalo.

Rhodan si jako první všiml, že ta tajuplná stvoření už nejsou tak daleko od sebe.

„Všechny zbraně k palbě připravit!“ rozkázal.

Bylo slyšet, jak Crest zalapal po dechu.

„Na co chcete střílet? Snad ne na energetické bytosti?“

„Ale ano. Všichni dobře poslouchejte. Soustředíme všechnu palbu do jednoho bodu. Sledujte obrazovky počítačů, udávám souřadnice cíle... Vydám rozkaz k palbě. Nikdo nezačne střílet bez rozkazu!“

Tanaka Seiko omdlel. Už nevydržel nápor hyperzáření.

„Anne, převezměte generátory!“

Ale dívka se nehnula. Rhodan se na ni musel usmát, aby ji pro bral z úleku: „Prosím...“

Pak se to stalo.

Vozem to trhlo a zastavil se. Ne snad proto, že by ho někdo za razil, ale protože motor nemohl pohnout váhou vozidla.

„Anne, vyšší výkon!“ hlesl Rhodan.

Představoval si tento efekt o něco slabší. Věděl, že se svítící bytosti zakously do energie neutralizačního pole. Dělaly to s překvapivou žravostí. Vteřinu za vteřinou narůstala uvnitř vozů gravitace.

Devět g.

Rhodan pomyslel na Cresta, jehož arkonidské tělo nemuselo takovou zátěž dlouho vydržet. Ztěžklou rukou sáhl po mikrofonu a vykřikl: „Pal!!“

Deringhouse stiskl komplexní tlačítko. Vysoce energetický paprsek dezintegrátoru vůz na chvíli roztřásl. Neutronový zářič pracoval s tichým hvízdáním a impulzní termozbraň dokončovala koncert hlubokým duněním.

Rhodan mohl na obrazovkách sledovat, že i ostatní vozy rychle reagovaly.

Avšak výsledek, který si sliboval, na sebe dal čekat. Zdálo se to být nekonečné, i když ubíhaly pouhé vteřiny.

Pak začal tlak ustupovat.

Zároveň se trhala dosud neprostupná stěna svítících bytostí kolem Rhodanova vozu. Poprvé se v nich objevila škvíra a Rhodan triumfálně vykřikl: „Jedeme dál! Nejvyšší rychlostí!“

Vozidlo poskočilo a neustále zrychlovalo. Svítící bytosti se soustřeďovaly v místě, kam dopadala energie zbraní všech tří vozů.

Jedenačtyřicet minut poté, kdy vstoupili mezi neznámé objekty, se všechny tři vozy z jejich seskupení dostaly na druhou stranu. Najednou byla před Rhodanovým vozidlem zase tma.

„Jsme z toho venku!“ jásal v telekomu Bully.

Rhodan se usmíval.

Svítící bytosti sice patřily do nadřazeného světa, ale docela obyčejným lidem se nakonec podařilo je přelstít. Svítící objekty se nepouštěly do jejich pronásledování. Rhodan pro jistotu přikázal, aby palba pokračovala, cíl však dal posunout o něco víc k severu. Střílelo se ještě asi čtvrt hodiny. Pak Rhodan zastavil palbu a vyčkával.

Narůstání světelných bytostí rázem přestalo. Chvíli dokonce vypadaly bezradně, jak hledaly ztracený zdroj potravy. Ale průzkumné vozy už byly dostatečně daleko, než aby zachytily energii jejich neutralizačních agregátů. Bytosti ještě chvíli poskakovaly a pak se uklidnily. Dostaly, co chtěly, a narostly na dvojnásobek.

Teď byl konec!

„Jak to vypadá před námi?“ zeptal se Rhodan.

Všichni se otočili tím směrem. Rhodan zalapal po dechu a pak řekl: „Před námi je hora!“

Zdůraznil to slovo tak, že všichni věděli, jakou horu má vlastně na mysli.

✧ ✦ ✧

Po půlhodinovém prohledávání hory silou všech tří reflektorů bylo všem zřejmé, že to, co hledají, určitě není na jejím severním svahu.

Souhlasili s Rhodanem, že vyjedou pokud možno co nejvýše po svahu. Byl totiž přesvědčen, že někde tam najdou přinejmenším stopu nebo upozornění, které jim Neznámý zanechal, aby našli úkryt hledaného objektu.

Severní svah mohutné hory nebyl pro vozidla téměř žádnou překážkou. Svítící bytosti v údolí se chovaly klidně a průzkum mohl nerušeně pokračovat.

Ve výšce dvou tisíc metrů nad údolím se sklon svahu ještě snížil a pak najednou přešel do náhorní plošiny překvapivých rozměrů. Rhodan mohl otáčet reflektorem kam chtěl, ale do vzdálenosti jednoho kilometru se všude kolem rozprostírala rovná plocha.

Rozhodl se, že udělají přestávku.

Zavolal na STARDUST.

Thora se ihned ohlásila.

Křižník se mezitím poslušně vzdálil a vznášel se ve výšce dvou tisíc kilometrů.

Rhodan informoval Thoru o uplynulých událostech a uzavřel konstatováním, že světelné bytosti, které tak snadno oklamali nebudou inteligentními stvořeními. „Thoro, než pojedeme dál chtěl bych udělat ještě jeden pokus.“

„Jaký?“

„Vzpomínáte si, jak útok proti lodi STARDUST ustal přesně ve chvíli, kdy Neznámý začal vysílat svou zprávu, a kdy se aktivoval náš strukturální zaměřovač?“

„Jistě, přirozeně.“

„Dobrá. Připojte upravený zaměřovač k silnému agregátu a ozařte jím svítící bytosti. Chci vidět, jak na to zareagují.“

„Musím tedy slétnout níž, že?“ zeptala se Thora.

„Ano, bude stačit výška takových pěti kilometrů. A ještě něco!“

„Co?“

„Zaplavte prostranství ultračerveným světlem! Máme tady mizerný výhled.“

✧ ✦ ✧

Pochopím ho vůbec někdy? říkala si v duchu Thora. Co bych dělala na jeho místě? Radovala se, že jsem vyklouzla ze spárů svítících bytostí a co nejrychleji bych pokračovala za cílem. Čím dříve bych ho našla, tím lépe.

A co udělá on? Přestávku! Jako by snad šlo o nějaký výlet nebo procházku, a jako by chtěl zúčastněné pobavit experimentem se světelnými bytostmi, jejichž nebezpečnost byla již víckrát prokázána!

Rhodana nešlo pochopit.

Thora zavrtěla hlavou a uvedla STARDUST II do pohybu.

Opatrně ponořila loď do bouřlivé atmosféry Golu a zvolna klesala. Věděla, nač musí dávat pozor. Od čtyř set kilometrů níže hrozilo nebezpečí, že se svítící bytosti hladově vrhnou na energii ochranného štítu.

Přebudovaný strukturální zaměřovač byl mezitím vestavěn a napojen na agregát. Thora na tu malou krabičku zamyšleně zírala.

Rhodan! Klidně si rozebral arkonidský strukturální zaměřovač a pak ho sestavil tak, že to neznala dokonce ještě ani arkonidská fyzika.

„Ještě čtyři tisíce metrů, madam," hlásil muž od zaměřovače.

Thorou to trhlo. Začínala nebezpečná zóna, a s tou se hlásil i její starý strach.

✧ ▲ ✧

„STARDUST!" zamumlal Deringhouse.

Seshora se na obrazovku snášel bílý, světlý bod. Rhodan pozorně sledoval, jak se zvětšuje, čím níž se dostává.

Thora nezaznamenala žádné překážky či útoky a dostala se až do výšky deseti kilometrů nad údolí. Zároveň rozsévala difúzní světlo. Rhodan tím pádem získal zřetelný, čitelný obraz dění v krajině.

Horský kotel měl monumentální rozměry: v průměru zhruba třicet kilometrů, a všude - na západě, východě a severu - kolmé skalní stěny, nahoře potažené lesklou vrstvou zmrzlého metanu.

Dole v kotli pak armáda svítících bytostí. Chovaly se klidně.

„To stačí, Thoro!" řekl Rhodan, když se loď snesla do výšky pěti kilometrů. „Teď zapněte přístroj."

„Zapínám!" odpověděla Thora.

Úspěch byl tak náhlý a účinný, že tomu nedokázali uvěřit.

Masa světelných stvoření se začala pohybovat. Ihned reagovaly na nadřazené vibrace nového vysílače. Několik vteřin to vypadalo, že se nepohybují k žádnému specifickému cíli. Pak se však uprostřed jejich shluku utvořil černý otvor, a rychle se rozšiřoval do všech stran.

„Zdrhají!" zvolal Deringhouse. „Utíkají!"

Nebylo o tom pochyb. Thora klouzala paprsky po prchajících skupinách a ty očividně propadaly panice. Armáda světelných bytostí se ztrácela v úbočích skal. Pro jejich formu existence neznamenala pevná hmota žádnou překážku.

Zanedlouho zmizela poslední z nich.

Horský kotel zel prázdnotou.

„Je to v pořádku, Thoro!" řekl klidným hlasem Rhodan. „Teď tady můžete přistát."

✧ ▲ ✧

Ještě pozorovali přistání STARDUSTU, pak je Rhodan pobídl, aby pokračovali. V tu chvíli se probral Tanaka Seiko. Chytil se za hlavu a tázavě pohlédl na Rhodana.

„Co je?" zeptal se.

„Co je co?"

„To bzučení a dunění? Neslyšíte to?"

Rhodan zavrtěl hlavou.

Tanaka se zaposlouchal. Pak nad tím kroutil hlavou. „Zní to jako roj sršňů. Odpřisáhl bych, že jsou někde poblíž, i když je to samozřejmě nesmysl."

Rhodan přemýšlel.

Nebylo pochyb, že Tanaka slyšel díky svým parapsychologickým schopnostem něco, co jiní slyšet nemohli. Když Thora vypnula motory lodi a Tanaka to slyšel dál, existovala pro zvuk dvě vysvětlení: Buď se octli poblíž úkrytu, anebo ho způsobují prchající světelné bytosti.

„Rozumíš něčemu?" zeptal se Rhodan.

„Ne, pane, je to jenom zvuk."

Takže svítící bytosti. Rhodan je považoval za neinteligentní, pro to také vydávaly neartikulované zvuky. Jako poplašený roj sršňů...

Sáhl po mikrofonu.

„Creste a Bully! Vraťte se na palubu STARDUSTU a pomozte Thoře! Myslím, že se svítící bytosti jen tak nedají!"

Bull protestoval: „Maluješ čerta na zeď! Já bych řekl, že jim na nás zašla chuť!"

„To si myslíš ty!" odporoval Rhodan. „Bez diskuzí, vracíš se s Crestem zpátky. A teď dobře poslouchej!"

„Jo?"

„Společně s Crestem se pokusíš vyrobit ještě jeden zářič toho druhu, jaký jsem sestavil já. Momentálně můžeš vypnout ochranný štít a získat dostatek antičástic. Pak mi ho nechte přivézt sem.

Ať ho doveze Nyssen, a ať má s sebou jenom jednoho muže. Rozuměno?"

„Jo."

„V pořádku! Šťastnou cestu!"

Rhodan počkal, až se oba vozy otočí, a pak se obrátil na Tanaku: „Co dělá to bzučení?“

„Pořád stejná intenzita, pane!“

Rhodan přikývl. „Anne, tak už se konečně usmějte! Vyhráli jsme bitvu, a měli bychom se z toho radovat.“

„Ale...“

„Žádné ale. Cíl leží těsně před námi, a až u něj budeme, na všechny starosti zapomenete!“

✧ ➹ ✧

Za hodinu se ozval Bully a hlásil, že Nyssen vyjíždí do terénu a veze nový zářič. Rhodan pocítil úlevu, přestože svítící bytosti nebylo nikde vidět.

I STARDUST zatím zůstávala nedotčena.

Major Nyssen považoval tenhle úkol za určitý druh sportu. Vzal si kapitána Kleina jako doprovod a Klein mu za to byl vděčný.

Za pár minut se octli pod svahem a rozjeli se vzhůru.

✧ ➹ ✧

Rhodan byl první, kdo měl smůlu - sice poměrně směšnou, nicméně o nic méně nebezpečnou.

Od chvíle, kdy poslal Bullyho s Crestem zpátky, uplynuly tři hodiny. Země pod pásy vozu byla stále rovná a hladká, takže mohli klidně pokračovat v cestě.

Pak ale musel zpomalit, protože měl dojem, že ho řízení vozidla neposlouchá, jak by mělo.

Zíral na obrazovku a prohlížel si půdu, po které jeli. Nic zvláštního neobjevoval. Ještě o něco zmírnil rychlost - a pak se to stalo.

Země se pod nimi propadala!

Vypadalo to, jako by se octli na obřím kusu látky, napnutém nad propastí!

Rhodan zastavil a lámal si s tímto fenoménem hlavu. Deringhouse se přiblížil a zahleděl se na obrazovku. Nyní bylo efekt zřetelně vidět. Váha vozu způsobila, že země tak zvláštním způsobem klesla.

Do Rhodana rázem vjela aktivita. Zabral za páky a motory zařvaly. „My blázni!“ vrčel Rhodan. „Je to led! Už půldruhé hodiny jedeme po zamrzlém jezeře, a nikdo z nás si toho nevšiml!“

Jeho teorii potvrzovala nerovná místa, která souměrně obklopovala hladkou plochu, po které jeli. Oddechl si, když ty nerovnosti viděl, jak se k nim přibližují. Mohly být ještě takových osm set metrů daleko, a když budou mít štěstí...

Neměli je.

Ozvalo se hlasité prasknutí a na obrazovce se objevily trhliny v ledu. Pak se obraz naklonil a vůz se začal potápět.

„Anne!“ vykřikl Rhodan. „Generátory na nejvyšší výkon!“

K vytí naprázdno běžících motorů se přidalo sílící bzučení neutralizátoru, který se ze všech sil snažil zabránit potopení vozu.

Rhodan věděl, že mají jen malou naději. Kdyby však tušil, že tohle metanové jezero není hlubší než patnáct metrů, nesnažil by se tolik, protože takovou hloubku a s ní spojený tlak tahle vozidla ještě vydržela. Dvacet metrů by už začínalo být kritickými.

Pásy zápasily s blátivou metanovou masou a Rhodan držel motor v otáčkách. Tanaka mezitím aktivoval vysílačku, aby přivolal pomoc ze STARDUSTU.

Rhodan pozoroval obrazovku. Zpola ji zaplňovala metanová masa. Na horní polovině bylo vidět záchranný břeh, ale nijak se nepřibližoval.

Neutralizační generátory sice zbrzdily potápění, ale nezastavily je.

Rhodan se spojil s křižníkem. Z metanového jezera ještě čněla anténa, takže to nebyl problém.

„Ihned startujeme a vylovíme vás!“ křikl Bully.

„Držte se těsně nad námi a zesilte neutralizační pole natolik, aby nás to vyzvedlo,“ rychle vysvětloval Rhodan. „Jiná možnost není.“

„V pořádku,“ odpověděl Bully. „Vysílej naváděcí paprsky.“

V tu chvíli se Rhodan otočil na Tanaku: „Připravte vysílačku...“

S vozem to trhlo, ozvalo ze zaskřípání, vozidlo se zahoupalo a pak se uklidnilo.

Obrazovka ukazovala jenom temný metan, až na centimetrový světlejší proužek docela u horního okraje.

„Co to bylo?“ zeptal se vyděšeně Deringhouse.

Rhodan se zasmál. „Narazili jsme na dno!“

Chvíli trvalo, než to ostatním došlo.

Byli zachráněni. Jezero nebylo v tomhle místě hlubší než tři metry. Čtyři pětiny vozu vězely v metanovém bahně. Ale pásy se zachytily dna a rozjely vůz směrem ke břehu.

Rhodan zrušil poplach. Bully si oddechl.

Vozidlo pokračovalo jako ledoborec. Rhodan je řídil opatrně ve směru, kudy v ledu vedly praskliny. Za půl hodiny vyjeli na břeh. Rhodan chtěl posádce říci pár uklidňujících slov, ale obraz, který mu přinášela obrazovka, ho fascinoval.

Půl kilometru před nimi se tyčila skalní jehla. Měla značné rozměry a byla vyšší, než kam mohl reflektor dosvítit.

Byla to ta hora?

Tanaka Seiko začal zničehonic křičet. Rhodan se ohlédl. Japonec měl tvář staženou bolestí a ruce si tiskl ke spánkům. Rhodan na něj volal, ale Tanaka nereagoval. Utíkaly vteřiny, aniž by někdo pochopil, co se mu stalo.

Nakonec přestal Tanaka řvát, ruce mu klesly a uvolnil se.

„Co se stalo?“ zeptal se Rhodan.

„Zpráva, pane.“

„Jak zněla?“

„Říká se v ní: *Jsi na správné cestě. Pojď dál! Máš však vyšší vědomí?*“

Rhodan cosi zavrčel. Nepočítal s tím, že se Neznámý ještě jednou ozve. Přesto byl rád, že se to stalo. Horský masív byl velmi rozlehlý a člověka potěšilo, když se dozvěděl, že je na správné cestě.

Vozidlo se zvolna sunulo ke skalní jehle.

Rhodan informoval STARDUST a majora Nyssena.

„Bzučení sílí, pane!“ oznámil náhle Seiko.

Ve stejnou chvi i Rhodan spatřil na severní straně skalní jehly prapodivný vzor. Jako všechno v tomto světě byla i ona pokryta vrstvou zmrzlého metanu a čpavku. Tady však nebyla vrstva nijak silná, jehla stála příliš kolmo.

Zřetelně bylo možné rozpoznat škvíru, podobnou podkově, která začínala na úpatí a končila asi ve výšce dvaceti metrů.

„To je brána!“ řekl vážně Rhodan. „Anne, vypadá to, že ji půjde otevřít jenom pomocí nějakého telekinetického kouzla. Použijte na ni své vyšší vědomí!“

Otočil se a usmál se na dívku.

Deringhouse dodal: „A snažte se, Anne! Támhle se blíží naši přátelé z jiné dimenze!“

Rhodan se prudce otočil.

Zprava se k nim přibližovala celá kompanie poskakujících bludiček. Vypadalo to, že znají cíl, protože pochodovaly přímo k bráně skalní jehly. Zdálo se, že tam nemohou dorazit později než pásové vozidlo.

✧ ▲ ✧

„Čert vem tohle počasí!“ zavrčel podrážděně Nyssen. Před několika minutami bouře zesílila. Vozidlo, vybavené proti vlivům přírody jen neutralizačním polem, jí bylo poměrně značně vystaveno na milost a nemilost. Jenom jeho mimořádná váha a nízká výška umožňovaly pohyb kupředu.

Nyssen ohlásil nepřízeň počasí na palubu STARDUSTU. Tam počasím nijak netrpěli.

Je tam čím dál větší zima,“ postěžoval si Klein. Stále kontroloval přístroje.

„To vidím,“ odpověděl Nyssen a uhnul ledové hoře, která náhle vyrůstala ze země ve směru jízdy.

Najednou už prostranství nebylo rovné. Kopce, balvany a celé hory rostly ze země a znemožňovaly Nyssenovi udržet přehled. Zrychlil, aby se z chaosu novotvarů rychle vymanil, ale zanedlouho musel znovu přibrzdit. Nebezpečí srážky bylo příliš velké.

Vůz minul další kopec a za nim opět neuvěřitelně rychle vyrůstala ze země nová ledová hora. Klein četl z měřiče vnější teploty, že tam vládne minus sedmdesát stupňů. Nebylo proto divu, že metan kondenzoval z atmosféry po tunách, ale bylo úžasné sledovat, jak taková metanová hora vzniká.

Nyssen zaklel a zastavil. Pak zacouval, aby uhnul doleva, ale vzadu ucítil nějakou překážku. Otočil reflektorem a zjistil, že za vozem roste jiná hora. Před ním i vpravo už takové hory stály, a nalevo se ze země zvedala další.

„Krucinál!“ zaklel Nyssen. „Uvízli jsme.“

Zavolal na palubu STARDUSTU a vylíčil svou situaci.

„Dostaneme vás z toho,“ sliboval Bull. „Rhodan je patrně u cíle, jak to vypadá. Můžeme teda klidně odstartovat á zaletět si pro vás.“

„V pořádku, pane,“ odpověděl s ulehčením Nyssen. „Čekáme.“

Vypnul motor. Ticho, které následovalo, bylo tísnivé.

Bouře ustala, ale kolem nich se tyčily čtyři malé hory.

Nyssen zíral do obrazovky, až ho z toho bolely oči. Pak se opřel v křesle a uvolnil se. Klein se věnoval přístrojům. Zdálo se, že ho úžasně zajímá, co se děje venku. Nikdo na Golu zatím neodečítal takové hodnoty.

Nikdo z nich si nevšímal generátorové skříňky na zádi vozu, která byla od vnitřního prostoru oddělena jenom plastikovou deskou

Nitro vozidla osvětlovala jenom slabá lampa - slabá proto, aby nerušila obrazovou projekci.

Nyssen měl najednou dojem, jako by se lampa rozzářila silněji Překvapeně se k ní otočil a vtom Klein vykřikl: „Támhle...!“

Nyssen to spatřil hned. Malý, svítící obláček vycházel ze středu desky, uzavírající generátorový prostor. Vznášel se kabinou jako kouř z cigarety a jeho svítivost rostla vteřinu za vteřinou.

Nyssen a Klein seděli bez hnutí, strnulí strachy.

Mrak jako by nevěděl, co chce. Poletoval sem a tam, aniž by se zcela uvolnil od desky. Trochu se zvětšil, pak se zase scvrkl. Ale stále silněji svítil.

Nyssen si všiml, jak ho nějaká neviditelná si a vtlačuje do křesla. Chvíli trvalo, než si to plně uvědomil. „Vysává naše gravitační generátory!“ zvolal.

Klein nadskočil.

Vypadalo to, jako by se ho obláček lekl. Zmenšil se a během okamžiku zmizel. Klein se zasténáním padl zpět do křesla, protože se jeho váha zdvojnásobila.

„Odstranit desku!“ rozkázal Nyssen.

Stalo se tak během okamžiku, a Nyssen pak zíral do generátorového prostoru. „Vlezte tam a zjistěte, jak dlouho nám vydrží!“

Klein poslechl, ale narůstající gravitace mu působila potíže. Za okamžik hlásil: „Už tady moc energie nebude, pane. Každou chvíli může být konec.“

Nyssen suše polkl.

„To je pěkný...“

Vůz nebyl schopen pohybu. Hyperzářič, kvůli kterému vyrazili do pustiny, jim nemohl pomoci, protože byl napojen na pohonné agregáty, a ty nebyly provozuschopné.

Gravitace stále klesala. Nyssen měl velké potíže, když chtěl sáhnout po mikrofonu. Ale nakonec to dokázal a zavolal STARDUST II.

Z křižníku se však nikdo nehlásil.

✧ ➹ ✧

„Startujeme!“ rozkázal Reginald Bull.

Ale STARDUST II se ani nehnula. Bully přitom věděl, že neudělal žádnou chybu. Rychle tedy rozkázal zastavit agregáty, a aniž by dával najevo zděšení, které se ho zmocňovalo, zavolal inženýra. Ten se však nehlásil a zároveň si i Thora všimla, že něco neklape. „Děje se něco?“

Bully zavrtěl hlavou. „Jedu dolů na technickej můstek. Počkejte chvíli tady. Hned jsem zpátky.“

Můstek se nacházel dvě stě metrů pod velínem. Bull se tam octl v rekordním čase. Vřítil se do centrály, ale před ovládacími panely nikdo neseděl. Podíval se přes průhledné stěny místnosti do generátorovny. Stroje tam tiše bzučely, ale ani tam nebylo nikoho vidět.

Opatrně vykročil ke dveřím do strojovny, otevřel je a vstoupil na dopravní pás, který ho dovezl dolů ke strojům. Cestou raději tasil zbraň a odjistil ji. Zatím však neviděl nikoho, na koho by se vyplatilo střílet.

Generátory a stroje stály v dlouhých řadách. Chodbičky mezi nimi byly několik metrů široké, ale protože stroje byly někde i dvacet metrů vysoké, žádný velký rozhled neměl.

Pocit hrozícího nebezpečí zesílil ve chvíli, kdy opustil pás a vstoupil do první chodby. Napravo a nalevo od něj stály stroje. Letmo odečítal hodnoty jejich výkonu, ale v duchu se pořád divil, že nikde nenarazil na žádného člověka. Technické oddělení mělo přitom za úkol, aby tento prostor hlídalo neustále alespoň deset mužů. I když to byl obrovský sál, alespoň na jednoho z nich by přece už dávno musel narazit...

Bull pochodoval dál. Jeho kroky zněly dutě a pevně. Dupal víc než jindy a dělal to podvědomě, aby slyšel i jiný zvuk než jen to tiché bzučení.

Když se octl před štítovými generátory, najednou zaslechl podivný zvuk, připomínající zvony.

Potom, aniž by se na to mohl nějak připravit, to celou lodí trhlo. Ztratil rovnováhu a zřítil se k zemi. Loď se zároveň naklonila.

Bleskově se postavil zpátky na nohy a tasil paprskomet. Jakmile zvedl hlavu, spatřil to: Zíralo to zpoza rohu chodby a pohybovalo se to pomalu a líně jako obláček.

Objevili novou možnost, pomyslel si Bully. Proč by číhali venku, když se mohou přijít napást energie přímo k prameni? Sám jsi přece viděl, jakou překážku pro ně znamenají skalní stěny, že?

Instinktivně pozvedl ruku se zbraní.

Svítící obláček se k němu blížil.

Vysál energii pohonných agregátů, proto jsme nemohli odstartovat, říkal si Bull. A zřejmě mu zachutnala i energie agregátů štítu, proto jsme se naklonili... Jestli mu to nezatrhnu, skončíme špatně.

Intuitivně se ohlédl. Objevil další svítící bytost. Také se pohybovala po chodbě směrem k němu.

Ztratil nervy a začal střílet.

Sotva však zasáhl, bytost zazářila, zvětšila se a blížila se k němu rychleji. Otočil se ke druhému obláčku a znovu vystřelil - se stejným efektem. A pak už jen zíral, jak rychle se k němu blíží. Najednou ztrácel možnost vidění, octl se v jakési mlze, silně ho rozbolela hlava nakonec upadl do milosrdného bezvědomí.

✧ ➹ ✧

Thora už ničemu nerozuměla. Pokoušela se informovat Rhodana, ale neodpovídal. Mlčel i Nyssen, který trčel kdesi v pustině a čekal na pomoc ze STARDUSU. Obrazovky byly černé...

Obléhají nás, pomyslela si Thora. Spolykají veškerou naši energii... Netušila, že nepřátelské bytosti už pronikly i na palubu lodi. Chtěla zavolat Cresta, divila se, že už dávno nepřišel sám, a potom se loď zachvěla. Thora pocítila stejnou olověnou tíži jako tenkrát, když svítící bytosti zaútočily poprvé. Generátory už nepracovaly naplno! Bylo slyšet výkřiky a nadávky lidí z posádky, osvětlení lodi sláblo a blikalo, a po chvíli zhaslo. Pod nesnesitelnou tíhou klesla podlaze a přestala se hýbat. Nebyla v bezvědomí, ale v téhle situaci jí nezbývalo nic jiného, než se poddat vlastní bezmoci.

✧ ➹ ✧

„Máte to?“ zeptal se Rhodan.

„Hned,“ hlesla Anne Sloaneová. „Támhle ve skále... Aách... Nejde to...“

Podle všeho, co Anne díky svým telekinetickým schopnostem jistila, skalní stěna před nimi byla protkána bezpočtem kanálů, silných jako paže, všelijak se překřižujících a nesmyslně zakončených.

Anne musela všechny projít, když chtěla najít otevírací mechanismus.

Ale zatím...

Deringhouse netrpělivě vrčel. Zaujal Tanakovo místo, protože Japonec dál trpěl nesnesitelnými bolestmi hlavy. Už deset minut se snažil spojit s Nyssenem. Marně.

Velká skupina svítících bytostí se postavila před podkovu ve skále a jako by čekala.

Rhodan se začínal bát, aby Anne neopustily síly dřív, než otevře bránu. Zároveň měl obavy o osud křižníku a Nyssenovy skupiny.

Anne vystrčila hlavu. Vypadala nepřirozeně.

„To jsem já!“ zaúpěla.

Rhodanem to trhlo. „Ještě neotvírat!“ zvolal rychle. „Počkej ještě!“

Vozidlo se blížilo k bráně. Sto metrů, osmdesát, šedesát... Svítící bytosti se nehýbaly. Zablokovaly bránu a Rhodanovou největší starostí se stala otázka, zda nepřátelé proniknou do útrob skály spolu s nimi.

Čtyřicet, dvacet...

„Otevřít!“ vyštěkl Rhodan.

Anne zaskřípala zuby. Půl minuty nebylo nic vidět, pak se v m tě, kde se podkova dotýkala země, objevila škvíra a brána se zvolna zvedala.

Rhodan přidal na rychlosti. Už se nestaral o to, zda svítící bytosti proniknou dovnitř spolu s nimi. Ještě trochu přidal...

A byli tam.

„Zavřít!“ vykřikl.

Otočil vozidlo o devadesát stupňů a s uspokojením sledoval, jak se brána zavírá, a jak to bylo pro svítící bytosti všechno příliš rychlé.

Pak se těsně vedle něj ozvalo tiché zasténání a rána. Po námaze poslední čtvrthodiny ztratila Anne Sloaneová vědomí a zhroutila se.

Rhodan chtěl něco říct, ale v tu chvi i se obrazovka rozzářila tak jasně, že všichni oslněni zavřeli oči. Rhodan zamrkal a snažil se rozpoznat, co na obrazovce vlastně je.

Vozidlo se dostalo do haly o kruhovém půdorysu. V průměru měla třicet metni a byla poměrně vysoká. Zdroj světla nebylo vidět, a stejně tak překvapujícím zjištěním bylo, že hala je až na jakýsi docela drobný přístroj prázdná.

Rhodan ho poznal.

Byl to fiktivní transmiter, jaký už jednou použili, když se dostali na stopu Neznámému. Tenhle však byl nejméně pětkrát větší než ten, který už jednou využili.

Vůz se začat chvět a Rhodan zkoumal příčinu. Pak uviděl, že se transmiter pohnul směrem dolů.

Transmiter? Dolů?

Naopak: To, co se pohybovalo, byl vůz. Nyní se vznášel asi půl metru nad úrovní haly a pořád stoupal.

„Vidíte to, Deringhouse?“

„Ano, pane.“

„Snažte se to vyrovnat, protože někdo vypíná gravitaci. Rychle, než uletíme!“

Tohle znamenalo jen rutinní práci s neutralizačním polem. Nakonec se přitažlivost v hale ustálila na hodnotě 1,2 g.

Rhodan uzavřel helmu. Museli vyjít ven. Netušil sice, co je tam čeká, třeba tam byla dýchatelná atmosféra, ale člověk nikdy neví.

„Rychle! Jdeme!“

✧ ➹ ✧

Transmiter byl vybaven řadou barevných knoflíků a cílovým monitorem. Rhodan to všechno mohl ovládat, pouze jednu věc neovlivnil: aktivaci transmiteru samotného...

Ale stiskl potřebná tlačítka a regulátory, aby se aspoň rozhlédl po okolní krajině a aby našel STARDUST..

„Loď leží nakřivo, pane!“ zvolal náhle Deringhouse.

Rhodan přitakal. Poté, co s lodí ztratil spojení, něco takového čekal. Hleděl do obrazovky a přemýšlel.

„Slečna Sloaneová se probouzí!“ ozvalo se za ním.

Rhodan se otočil. Anne se pohnula. Jenom ona mohla zapnout transmiter, pomocí svých telekinetických sil.

Jsme na místě? ptal se sám sebe Rhodan. Je tohle cíl, který jsme hledali?

Vypadalo to tak.

Nyní už jen zbývalo, aby Anne spustila transmiter a aby se jím nechali přemístit. Rhodan Neznámému důvěřoval...

Anne otevřela oči.

„Půjde to?“ Zeptal se opatrně Rhodan.

Anne přikývla. „Asi bude muset, že?“ usmála se na něj.

„Dobrá, vy víte, jak na to. Zapněte ho!“

✧ ➹ ✧

Anne zavřela oči a soustředila se.

Přišlo to ve zlomku vteřiny. Nikdo nic nevěděl o časovém rozmezí, po které byli lidé vystaveni transici, ale Rhodanovi to tentokrát připadalo, že trvá nekonečně dlouho. Zdálo se mu, že to jsou hodiny, než se opět ozvala palčivá bolest, oznamující konec přemístění v prostoru...

Otevřel oči.

Vedle stál Tanaka Seiko, za ním Deringhouse a Anne Sloaneová. A všude kolem... velín STARDUSTU!

Nebo snad ne?

Thora ležela na zemi, opírala se o lokty a překvapeně na ně hleděla. „Vy...?“

Rhodan v tento okamžik prokázal, že má za sebou výcvik zkušebního pilota, kterého nesmí nic překvapit, který musí disponovat velmi rychlým a bystrým úsudkem.

„Na palubě všechno v pořádku?“ zeptal se.

Thora se postavila na nohy. „Jak... jak jste se...?“

„Je tady všechno v pořádku?“ zopakoval Rhodan.

„Ne...,“ vykoktala po chvíli. „Bull... svítící bytosti...“

„Kde je Bull?“

Thora musela vzpomínat: „Ve strojovně!“

Rhodan se otočil k Deringhouseovi: „Postarejte se o velín. Zjistěte, co se stalo. Hned jsem zpátky.“

✧ ➹ ✧

Bullyho našel. Jeho druh ležel v bezvědomí na podlaze strojovny. Sotva se probral, podal Rhodanovi zprávu o útoku svítících bytostí, ale nikde žádné neobjevili... Pár minut nato přišla podobně znějící zpráva z paluby vozidla, Řízeného Nyssenem. Uvízli v pevném metanu a do kabiny pronikla nepřátelská stvoření... Ovšem když se Nyssen s Kleinem probudili z omráčení, zjistili, že se ocitli v jednom z hangárů na palubě STARDUSTU! Předpokládali, že to byl buď zázrak, nebo nějaká transice. Agregáty křižníku opět pracovaly. Svítící bytosti očividně nepůsobily žádnou škodu. Kam zmizely? To není ta správná otázka, říkal si Rhodan. Správná otázka zní: Kde jsme teď my?

✧ ➹ ✧

Veliké obrazovky velínu ukazovaly vesmírný prostor, ve kterém e nikdy předtím neocitli. Na celé obrazovce napočítali možná šedesát hvězd, což ve srovnání s domovskou Galaxií, kde oblohu pokrývaly miliardy hvězd, nebylo žádné srovnání. Transmiter z hory na Golu je tedy poslal někam mimo mateřkou Galaxii. Ale kam? Nebe s celkem šedesáti hvězdami by se Nenašlo nikde v Mléčné dráze...

Požádal tedy Cresta, aby se pokusil alespoň přibližně určit, kam je transice přemístila. Uprostřed stísněné nálady přijal Tanaka Seiko další zprávu od neznámého. Přišla v podobě malého zářivého míče, vznášejícího se nad jejich hlavami. Viděl ho jenom on a bál se, že to je zase jeden z těch energožroutů, ale brzy zjistil, že to je jenom jakýsi světelný posel další zprávy, která zněla:

„*Byls varován! Najdi nyní svět na kterém jsou zanechány souřadnice. Věz, že se nevrátíš domů, jestli neznáš správnou cestu. Daleko je tvůj cíl!*“

Přeložil to Rhodanovi, a ten jen přikývl.

✧ ➹ ✧

Dveře do velínu se otevřely a vstoupil Crest.

Rhodan se na něj podíval.

„Myslím," řekl Crest poněkud nejistě, „že jsem něco našel. Ale netěšte se příliš brzy. S jistotou nemohu zatím říct nic."

Rhodan vstal a usmál se: „Jen odvahu! Už jsme se určitě vypořádali s mnohem nejistějšími věcmi! Do toho, Creste!"